

BOHYNĚ
KRVE
A KOSTÍ

JENNIFER L.
ARMENTROUTOVÁ

FRAGMENT

Bohyně krve a kostí

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Jennifer L. Armentroutová
Bohyně krve a kostí – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

BOHYNĚ
KRVE
A KOSTÍ

JENNIFER L.
ARMENTROUTOVÁ

FRAGMENT

THE PRIMAL OF BLOOD AND BONE
copyright © 2025 by Jennifer L. Armentrout
All rights reserved.

Illustrations © by Hang Le

Translation © Kateřina Hejnová, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-253-7729-1

ISBN e-knihy 978-80-253-7732-1 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-253-7749-9 (1. zveřejnění, 2026) (ePUB)

ISBN e-knihy 978-80-253-7750-5 (1. zveřejnění, 2026) (MOBI)

Poděkování autorky

Toto je první kniha, v jejímž poděkování chybí jméno M. J. Roseové. Melisse. Bez ní by světy *Z krve a popela* a *Žár těla a ohně* nikdy nevznikly. Doufám, že věděla, jak moc jsem jí vděčná, a že každý, kdo čte tyto řádky, chápe, jak nesmírně důležitá byla – a stále je – pro oba světy, které pomohla přivést k životu.

Ráda bych poděkovala vydavatelství Blue Box (jmenovitě Liz Berryové, Jillian Steinové, Chelle Olsonové, Kim Guidrozové, Jessice Saundersové, Tanace Kangarové, Hang Le a spolupracujícím editorům a korektorům) a týmům Simon & Schuster a Brilliance Audio za jejich podporu při psaní této knihy. Tipla bych si, že měli nejdnou chuť zakroutit mi krkem. Ehm, pardon? **rozpačité zachichotání**

Velký dík patří také mým agentům Kevanu Lyonovi a Taryn Fagernessové, mojí asistentce Malisse Coyové, vedoucí odbytu Jen Fisherové a neúnavnému týmu, který stojí za ApollyConem – Steph Brownové, Vicky, Nitě, Vonettě (a spolu s ní i Moně Awadové za moderování JLAnders) a Mattovi. Poděkování si zaslouží také Steve Berry za tolik očekávané vydání dalšího románu, J. R. Wardová za to, že mě přiměla tuto sérii vůbec napsat, a moji přátelé

a rodina. A samozřejmě vy, moji čtenáři a čtenářky. Bez vás by nic z toho nebylo možné.

Některé knihy se píšou snadno, jiné obtížněji. Někdy to nesouvisí s příběhem samotným, ale s tím, co se děje v reálném světě. Proto doufám, že vám následující stránky poskytnou přinejmenším tolik potřebný únik jako jejich psaní mně.

Věnováno Tobě, Melisso.
Bez Tvé podpory by svět Poppy a Case neexistoval.
Bez Tvé moudrosti by ho objevilo mnohem méně lidí.

MUSEUM

THYTIJSKÉ PLÁNĚ

SIRTA

KITHREIA

HORA IOTHO

SOUOSTROVÍ CALIASTA

TRITONOVÝ OSTROVY

*
MĚSTO BOHŮ

*
AIOSINY
STROMY

*
CORŮV PALÁC

DAIOS

HYGEIA

*
KÁZNICE

ZEMĚ KOSTÍ

PRVOTNÍ

Plula jsem nicotou, obklopená temnotou.

Měla jsem zřetelný pocit, že slyším nějaké hlasy. *Jeho* hlas. Mluvil ke mně. Vyprávěl mi příběhy. Prosil. Později se v temnotě objevil záblesk světla, ale spolu s ním přišla i bolest. Pamatovala jsem si ji. Byla intenzivní, palčivá, doprovázená dusivou hrůzou, která všechno světlo uhasila.

Já...

Udělal jsem *něco*, abych ji zastavila.

Ale nemohla jsem si vybavit, co mi ty hlasy říkaly, co způsobilo tu bolest ani co jsem udělala.

Teď jsem se jen vznášela.

Ať jsem byla kdekoli, necítila jsem radost, strach, žádné vzrušení, nenávisť ani lásku. Bylo to, jako by ze mě někdo vymazal všechny emoce i smysl života. Ať už byla moje identita kdysi jakákoli, najednou pozbyla veškerého významu.

Stala jsem se součástí okolní nicoty a setrvávala v ní, dokud se znovu nerozzářilo světlo a temnotu neprorazily stříbřité paprsky. Jak světlo pohasínalo, objevila se safírově modrá jiskra, která zářila čím dál jasněji. Z jejího středu vytryskly ohromující smaragdové paprsky, ovinuly ji a vše pak zahalila teplá, sytá hněď. A uprostřed byl počátek všeho.

Začalo to explozí, která po sobě zanechala drobné, pulzující záblesky syrové energie – čiré esence.

Energie se šířila do všech stran, z prázdnoty vznikaly hory a holá pole a všechna ta drobná blikající světla na obloze byly hvězdy. Jasně, zářivé hvězdy, které se začaly

snášet k obdělávané zemi. Dopadaly do krajů ovládaných mohutnými okřídlenými bytostmi i do zemí na západě a východě, oddělených širokými vodními plochami. Bořily se hluboko do půdy, z níž pak, syčené hvězdnou esencí, rašily stromy. A jak stromy rostly, sílily i hvězdy pod nimi, živily se vzájemně, až hvězdy nakonec povstaly.

Spatřila jsem jejich oči, v nichž se zrcadlil počátek světa, jejich proměnlivé rysy i kůži a zaslechla jejich jména, šeptaná napříč říšemi i časy. Bohové. Dobrotiví strážci. Hroziví žalobci. Ochránci. Elementálové. Nadpřirozené bytosti. Sudičky. První bohové. Velcí stvořitelé.

Prastaří.

Viděla jsem, jak válčí, nejprve s velkými okřídlenými tvory, kteří vládli zemím před nimi, a poté i se svými potomky.

Začalo se jim totiž zdávat o tom, co přijde.

Desítka prastarých.

Snílci.

Ochránci.

Viděla jsem, jak tvoří první prvotní a jejich těla se postupně proměňují v oheň, a pochopila jsem proč. Zoufale se snažili zachovat rovnováhu sil, protože je jejich sny varovaly před tím, co jinak nastane. Spolu s tím, jak se prastaří *měnili*, probíralo se v mém nitru k životu tlumené teplo, které dál rostlo. Ze spojení prvotních se zrodili bohové – bohové, z nichž se jednoho dne stali prvotní.

A deseti prastarým se dál zdávaly sny. Viděli, co se blíží.

Začátek konce.

Já jsem viděla, že konec začal svým vlastním začátkem. Zrozením mladého boha, potomka dvou prvotních a rovněž budoucího prvotního.

Pravého prvotního boha života.

Jeho neukojitelná žízeň po životě a zvědavost vedly ke vzniku první dvojí bytosti, která posílila příměří mezi těmi, kdo kráčeli po povrchu zemském, a okřídlenými tvory, kteří vládli nebi.

Viděla jsem i to, co prvotní bůh přehlédl. Nevyužil vzoru prastarých, dal tvorům možnost volby a tahle na pohled nepatrná, avšak klíčová okolnost přinesla něco nečekaného. Divocí tvorové s křídly byli obdařeni něčím, co přesahovalo fyzické tělo, a tahle vlastnost se přenesla i na první dvojí bytost.

Byla to svobodná vůle.

A svobodná vůle vedla k volbě. A z volby se zrodily emoce.

Teplu v mém nitru se proměnilo v žár. Viděla jsem prvotního boha života, jak zabořuje ruce do půdy prosáklé krví prvního drakena i jeho vlastní. Věděla jsem, že po celá staletí opatroval jejich křehký život dechem a vůlí. Viděla jsem, jak zvedá z půdy dítě, jehož oči – zprvu karmínové, pak jasně modré a přes mozaiku všech existujících barev nakonec světle hnědé – se upřely na prvotního. Opět jsem věděla víc než prvotní bůh. Že svobodná vůle okřídlených tvorů, která přešla na drakeny, byla nakonec přenesena i na smrtelníky.

A desítka prastarých to věděla taky.

A přesto, že nad tím drobným životem, který držel v rukou, žasli, přesto, že se radovali, naplnění úctou a hrdostí, věděli, že je to začátek konce.

Teplu mi pulzovalo v hrudi, za očima mi zářilo stříbrné světlo obalené karmínem a zlatem a já *pochopila* proč. Nebylo pro ně většího zázraku než zrození nového života. Uctívali i své nejděsivější výtvary. Milovali je stejně hluboce jako překrásné elementální bytosti, které přivedli na svět.

Dokud je milovat nepřestali.

Dokud se jejich benevolence nezměnila v lhostejnost. Sledovali, jak se prvotní sblíží se smrtelníky a jak se první z prvotních zamiloval – přesně tak, jak se jim o tom zdálo. A zatímco smrtelníků přibývalo, obsazovali zemi a ničili ji ve jménu vývoje, prastaří přestali ve stvoření spatřovat krásu a začali vnímat jen jeho fatální důsledky.

Pochopila jsem, co prastarým uniklo. Že když viděli, jak jsou prvotní vyvedení z rovnováhy emocemi, a rozhodli se vzít zpátky vše, co stvořili, i oni něco *cítili*.

Když se prvotní vzbouřili a prastaří se buď odebrali na odpočinek, anebo byli odsouzeni pod zem, *pochopila* jsem, co si desítka dřímajících prastarých uvědomila příliš pozdě.

Vším, co udělali, aby budoucnost odvrátili, ji ve skutečnosti přivolali.

Bez schopnosti milovat i nenávidět, radovat se i truchlit, získávat i ztrácet nemohla existovat rovnováha. Za každou těžkostí musela následovat prosperita. Nenávist nemohla být bez lásky. A smutek bez radosti.

Zatímco mě naplňovala esence, *pochopila* jsem, že vždy musí existovat rovnováha. Život musí pokračovat a smrt vždy přijít. Nahlédla jsem do snů prastarých a spatřila, co se stane, když je rovnováha nenávratně narušena.

Viděla jsem, jak se prastaří v hlubinách, i ti, kteří dosud dřímali, derou na svobodu a otrásají říšemi. Věděla jsem přitom, že už nejsou velkými dárci života

ani kotvami, které udržují esenci říší stabilní, nýbrž ztělesněním konce, jenž vytrhává hory ze země, mění dny v nekonečné noci, srovnává ocelová města se zemí a vysušuje oceány. Viděla jsem je povstat, plné zkázy a hněvu.

Nejen to.

Uprostřed toho barevného víru jsem zahlédla i zoufalého krále se zlatou vavřínovou korunou, o němž se deseti prastarým zdávalo – dospělou, mužskou podobu onoho malého dítěte, které kdysi držel v rukou pravý prvotní bůh života. Viděla jsem všechno: velikou sílu, dědičku zemí i nebes, *ji*, první Vyvolenou, předurčenou k selhání, pravou prvotní bohyni života; i následky spojení mezi nositelem života a nositelem kostí.

Dvě dcery.

Dva krále.

A velkého spiklence.

Bylo to nevyhnutelné.

Konec byl nevyhnutelný.

Pochopila jsem, čím byly ty sny prostoupeny a co ukrýval barevný vír, než se rozplynul v temnotě protkané karmínem.

Každý začátek má svůj konec a po každém konci musí následovat nový začátek.

O tom se prastarým zdálo.

O pádu zkázy a hněvu.

A o vzestupu krve a kostí.

CASTEEL

V dálce zaduněl hrom. Vlkodlak vedle mě stál nehnutě, ruce zatnuté v pěst, a pomalu vstřebával, co jsem mu vyprávěl o revenantovi. Prozpěvoval si tu samou říkanku, která Poppy – moji ženu, moji královnu, moje *všechno* – pronásledovala už od dětství. Lomcoval s námi vztek a nejen proto, že byla úplně pošahaná.

Šlo o to, co ten revenant – teď rozervaný na kusy na podlaze – tvrdil: že už mnoho dlouho čeká na to, co *mu patří*.

Nebylo třeba dlouhého přemýšlení, abych pochopil, že tím myslel Kolise. A to, co chtěl, byla Poppy.

Kieran zatnul čelist. „To je –“

Podlahy a stěny se s rachotem otřásly a v koupelně se něco zřítilo na zem.

Kieran na mě vrhl rychlý pohled. „Snad se neprobouzí další bůh.“

Přikývl jsem.

Vzduch se naplnil tak prudkým přívalem energie, že mi na ruku naskočila husí kůže.

Kamenná podlaha popraskala. Vedle Kierana se objevila úzká trhлина, která se ve zlomku vteřiny rozšířila a vytvořila kolem nás i kolem postele dokonalý kruh. Další trhлина se otevřela u nohou postele, další u čela a po stranách.

Kieran uskočil, aby se vyhnul poslední pod postelí. „Co to –?“

Z trhlín vytrysklo stříbrné světlo. Pulzovalo a pomalu vykreslovalo tvar kruhu s křížem uvnitř.

Byl to staroatlantský symbol – vlastně dva symboly spojené v jeden. Kruh s čarou uprostřed znamenal život, kříž nahoře smrt.

Společně představovaly symbol života a smrti.

Krve a kostí.

Když záře pohasla a rachot ustal, obrátili jsme se oba k Poppy. Pavučina jejich žil zářila éterem.

„U všech bohů,“ vydechl Kieran.

Naděje a strach, které jsem se celou tu dobu snažil držet na uzdě, se srazily v prudkém přívalu emocí a já se zapotácel.

Bude vědět, kdo je.

A pozná i nás.

Opakoval jsem si to znovu a znovu jako modlitbu k bohům, kteří už nespí.

„Prosím,“ zašeptal jsem láným hlasem.

Éter v jejich žilách pohasl a pod kůží se jí jako bouřková mračna začaly kupit stříbrné stíny. Pomalým tempem sestupovaly po hrudi, po pažích i nohou dolů.

Zachvěly se jí prsty.

Podlomila se mi kolena, klesl jsem vedle postele a koutkem oka zaregistroval, jak Kieran vystřelil dopředu a opřel se dlaněmi o postel.

Bude vědět, kdo je.

A pozná i nás.

Paží jí šklubla křeč a koleno se mírně ohnulo. Zvedl jsem její dlaň a strnul, když jsem zaznamenal změnu. „Její kůže hřeje. Cítíš to?“

Kieran položil dlaň na její ruku a prudce vydechl. „Jo.“

Šklubla levou rukou, s nádechem se jí zvedl hrudník a já málem omdlel úlevou. Přísahal bych, že v ten moment jsme se konečně pořádně nadechli i my.

„Poppy,“ zašeptal jsem a naklonil se k ní.

Stiskla mi prsty. Kieran položil svou dlaň na naše a já se rozplakal.

Bude vědět, kdo je.

A pozná i –

Zamrkala a otevřela oči. V pozadí jsem slyšel jen Kieranův mělký, zrychlený dech.

Neměla zorničky. Ani duhovky. Její oči, lemované hustými řasami, připomínaly dvě koule roztaveného stříbra, přetékající esencí – éterem – prvotních bohů.

Přestal jsem vnímat chladnou kamennou zem. Ani Kieran se nehýbal.

Bude vědět, kdo je.

A pozná i –

Vzduch v komnatě ztuhl a čas se zastavil. Se srdcem až v krku jsem se nadechl a najednou ucítil svěží, nasládlou vůni... jara. Obrody. Života.

Šeříku.

Kieran zkoprněl. Pořád držel naše spojené ruce a na předloktí mu naskočila husí kůže.

Do místnosti pronikla nová, mírně zatuchlá vůně. Zvadlé šeříky. Nebo stející podzimní listí.

„Smrt,“ zamumlal Kieran a roztřásl se mu ruce.

Vždycky z ní cítil stín smrti, ale nikdy jsme nechápali proč.

Teď už to dávalo smysl.

Povolila prsty a ruka jí ochabla. Zadržel jsem dech.

Měl jsem sucho v krku, a když jsem promluvil, vyšel ze mě jen chraptavý šepot. „Poppy?“

Po zátylku mi přeběhl mráz a místnost znovu zaplavila neomezená síla.

Tentokrát jiná. Silnější. Tiskla se na mě ze všech stran. Otočil jsem se ke Kieranovi, který klopýtl a klesl na jedno koleno. Cosi, co připomínalo výboj

energie, se přeneslo z Poppyiny ruky do mojí a pak do Kieranovy. Energie byla horká a prudká a postupovala nám pažemi a žilami v podobě stříbrného světla s nádechem zlaté a... tmavě karmínové.

„Kurva,“ vydechl Kieran, když mu na paži vyrašila světlá srst – a hned v záblesku světla zmizela.

Poppyiny žíly se znovu rozzářily éterem a já ztuhl. Nějak jsem *tušil*, co přijde. „Do prdele.“

Exploze esence vytrhla její ruku z našich a vymrštila ji ke stropu. Tělo zůstalo ve stejné pozici jako v posteli, jen vlasy jí splývaly dolů jako vodopád tmavě červeného vína a šaty se jí vlnily kolem těla. Tryskaly z ní paprsky esence a s praskáním do nás narážely.

Celá říše se na okamžik ponořila do stříbra. Odmrštilo mě to nazad, Kierana na opačnou stranu místnosti. Ani jeden jsme nenarazili do zdi. Skrz pulzující výboje éteru jsem ho zahlédl viset ve vzduchu.

V lebce jsem cítil ukrutný tlak, který nepovoľoval a postupně se přesouval až k plicím. Nechápal jsem, co se děje, a nedokázal jsem pořádně přemýšlet. Horká esence mi stékala po zádech i ramenou a páčila mě na kůži.

A pak jsem to ucítil.

Uprostřed hrudi, kde dřímal slabý plamen esence, který v sobě měl každý Atlanťan, se rozpoutalo zemětřesení. Éter mi proudil do břicha a energie narůstala, až se mi okraje vidění zbarvily do stříbrna, protkané zlatými a karmínovými stíny. Tělo se plnilo éterem, který se rozléval žilami a zakořeňoval hluboko v kostech. Srdce mi svírala syrová, pálivá bolest.

Síla, která mnou proudila, se zdála nekonečná. Starobylá. Nevyhnutelná. Proměňovala každou část mojí bytosti. *Byla* zdrojem ohnivě bolesti, v jednom okamžiku tříštila kosti a v dalším je znovu tmelila a posilovala. Žíly se jedna po druhé hroutily, jen aby se vzápětí znovu vzepjaly, silnější než dřív, a esence se obtačela kolem všech vnitřních orgánů. Zatínal jsem zuby a útrpně snášel agónii. Síla stoupala od nohou vzhůru, až k lebce. Tam propukla v explozi a zkratovala mi všechny smysly. Sluch. Čich. Potom i hmat – díky bohům. A těsně předtím, než mi vzala i zrak, zahlédl jsem, jak z Kieranových natažených paží prosakuje zlatostříbrná prvotní mlha.

A pak jsem ji spatřil i kolem svých – vířila v závratném tanci stínů a karmínu.

CASTEEL

Stál jsem v koupelně, oči zavřené a ruce rozprostřené na chladném mramorovém povrchu umyvadla.

Netušil jsem, jak dlouho tam stojím, ale z vlasů mi už nekapala voda.

To poslední, co jsem si pamatoval, než jsem se před dvěma dny probudil a zjistil, že ležíme s Kieranem v posteli vedle Poppy, bylo, jak kolem nás víří prvotní esence.

S vyprahlými ústy jsem otočil hlavu a uviděl toho zasraného Emila Da'Lahra, jak sedí v křesle vedle postele s hlavou v dlaních. Když si všiml, že jsem vzhůru, měl na krajíčku. Myslím, že jsem nikdy u nikoho neviděl takovou úlevu.

Kieran se probudil o chvíli později a byl stejně zmatený jako já. Emil nám vysvětlil, jak jsme se ocitli v posteli. Prý nás našel v bezvědomí, opřené o protilehlé stěny, s kousky revenanta rozházenými po podlaze. Ale až *potom*, co mě viděl v podobě černé jeskynní kočky se zlatými skvrnami.

Zatraceně.

Musel si myslet, že má halucinace. Stejně jako když jsme v mládí snědli ty divoké houby, co jsme našli v lesích kolem Aegey.

Ale! Zvládl to na jedničku, i když neměl nejmenší tušení, co se vlastně děje. Ačkoli jsem věděl, že ho musel pohled na královnu ve stázi a krále s královským poradcem mimo provoz pořádně rozhodit, nezaváhal. Přiměl Delana a Malika – ano, zrovna tyhle dva! –, aby mu pomohli dostat nás k Poppy do postele, pak

uklidil nepořádek, co jsem nadělal s revenantem, a postaral se, aby se o tom nezvěděl nikdo další. Celý ten den, co jsme byli v bezvědomí, nás kryli.

Hodně jsem toho Emilovi dlužil. Vlastně všem třem.

Zhluboka jsem se nadechl, pomalu vydechl a naslouchal všem zvukům, které doléhaly z komnaty. Kieran před chvílí odešel zkontrolovat situaci. A Poppy...

Ta pořád ještě spala.

Do žil se mi vlila energie poháněná zoufalstvím a hněvem. Prostoupila vzduch a ponořila koupelnu do ledového chladu. Věděl jsem, co to je.

Prvotní esence.

Vždycky jsem ji na nějaké úrovni cítil. Stejně jako všichni Atlantáné, zvlášť elementálové a vlkodlaci. Ale nikdy ne takhle.

Cítil jsem éter hluboko v kostech i ve svalech. Proudil mi v žilách a bez ustání hučel v krvi. Otevřel jsem oči a zvedl hlavu.

Viděl jsem ho i ve vlastním odrazu v zrcadle.

Aura za mými zorničkami, obvykle jen tlumeně stříbrná, teď zářila jasně. Když jsem se zadíval pozorněji, spatřil jsem, jak z očních bulev naplněných éterem vycházejí slabé paprsky a prorážejí zlaté duhovky. Kieranovy oči vypadaly stejně, jen byly o něco míň výrazné. Nemělo to být možné.

A přesto bylo.

S Kieranem jsme tušili, co to způsobilo. Co mi umožnilo přežít bodnutí přímo do srdce, které mě nejspíš mělo zabít, a taky se proměnit v jeskynní kočku. Ze stejného důvodu jsem hned po probuzení poznal, že Emila sužuje hrůza, a cítil jsem ji v krku, hustou jako smetanu.

Spojení.

Žádné jiné vysvětlení nás nenapadlo. Dávalo to smysl, i když jsme nečekali, že Spojení dokáže víc než jen provázat naše životy s Poppy.

V hloubi duše jsem cítil, že už nejsem jen elementární Atlantán. A Kieran vlkodlak. Stali jsme se... něčím jiným.

Jak mě to nazval ten revenant? Falešným prvotním? Větší, zlověstnější verzi falešného boha? Nikdy jsem o tom neslyšel, ale popravdě, očividně toho bylo ještě hodně, o čem jsem neměl tušení.

A přesto jsem věděl, že tohle je ono. Nedokázal jsem říct proč, možná kvůli té esenci, kterou jsem v sobě cítil. Byla příliš mocná, než aby patřila falešnému bohu nebo falešnému prvotnímu. Byla ledově chladná a nekonečná.

Starobylá.

Stejně jako ta prvotní mlha – esence nabývající tvaru –, kterou jsem kolem nás zahlédl vířit těsně předtím, než jsme si nedobrovolně dali dvacet.

Zaměřil jsem se na hučení éteru a vůlí ho přiměl k pohybu. Pulzoval mi za zorničkami a prosakoval do duhovek, které už nebyly jen stříbrné. Kůže nejprve zchladla a ztvrdla, ale pak zprůsvitněla tak, až jsem pod ní viděl proudit esenci. Mapoval jsem její víření prsty. Nebyla stejná jako Kieranova. Ta jeho byla zlatá a stříbrná, kdežto moje stříbrná a karmínová.

Sledoval jsem, jak mi po holých ramenou stékají karmínové stíny, a přikázal éteru, aby se utišil. Okamžitě poslechl. Stíny zpomalily a rozplynuly se, kůže se znovu zahřála, vzduch ztratil chlad a záře v mých očích pohasla. Nemohl jsem popřít, co jsem viděl a cítil.

Esence, která se z Poppy přenesla na nás, nebyla stejná. Nějakým způsobem se mezi nás rozdělila.

Život.

Smrt.

Neměl jsem tušení, co to s námi udělalo. Nebo co to znamená pro budoucnost.

Sotva jsem umyl a převlékl Poppy, ucítil jsem, že se blíží Kieran. Zastavil jsem se s prsty na jemné sponě jejího řetízku, na němž visel můj prstýnek.

Díky poutu mezi elementály a vlkodlaky jsme odjakživa dokázali vnímat blízkost toho druhého. Když však začalo Poppyino povznesení a do hry vstoupil prvotní *notam*, všechno to přestalo fungovat.

A teď byla ta schopnost zase zpátky.

Nevšiml jsem si toho hned po probuzení. Vlastně jsem ani nedokázal říct, *kdy* přesně se to během posledních dvou dnů změnilo, prostě to tak najednou bylo. A nebyla to jediná novinka.

Zaslechl jsem další kroky a klepání drápů o kamennou podlahu. Naklonil jsem se, odložil náhrdelník na noční stolek a zpozorněl. Kieran nebyl sám, což záhy potvrdilo i tiché zaklepání na dveře.

„Dále,“ zvolal jsem a pohládl Poppy po chladných kloubech ruky.

Dveře se otevřely a vešel Kieran. Okamžitě spočinul pohledem na posteli. Věděl, že se nic nezměnilo, ale ta zoufalá naděje se nedala setřást.

Otočil jsem se k dalším příchozím. U dveří stála tmavovlasá elementálka, velitelka korunní stráže, kterou se už dřív snažil přesvědčit, aby klidně vešla, ale bez úspěchu, a za ní přicupital sněhově bílý vlkodlak.

Delano vyskočil na postel, otřel se mi hlavou o rameno a stočil se co nejbliž k Poppy.

Upřel jsem pohled na velitelku. Hisa Fa'Mar si nikdy nepotrpěla na zbytečné řeči, většinou šla rovnou k věci a nebrala si servítky. Dnes ale v bílém plášti korunní stráže působila strnule. Zadíval jsem se na ni a otevřel jí své smysly. Její světle hnědá pleť postrádala obvyklý zlatavý nádech a rukojeť meče u pasu svírala tak pevně, až jí zběly klouby. V krku mi vzklíčila ostrá, kyselá pachut'. Neklid.

Něco se stalo.

Nevěnovala Poppy jediný pohled, ale ne proto, že by se jí bála, jen chtěla respektovat její soukromí.

„Co se stalo?“ zeptal jsem se.

„Zatím si nejsme úplně jistí,“ odpověděl Kieran, aniž odtrhl zrak od Poppy. „Ale není to dobrý.“

Pomaloučku jsem se nadechl a vydechl. „Detaily.“

„Vypadá to, že v Luxově došlo k... incidentu,“ pronesla Hisa a myslela tím část Zahradní čtvrti, kde žili nejbohatší smrtelníci a Povznesení, kteří si z nějakého důvodu nevydobyli místo v rozlehlých usedlostech za vnitřní Výšinou Wayfairu. „Několik mrtvých.“

Obrátil jsem se zamračeně ke Kieranovi a chytil Poppy za ruku. „Smrtelníků?“ zeptal jsem se, i když to z podstaty byla kravina. Povznesení byli pod dohledem. Nikoho jsme k nim nepouštěli.

„Ne.“ Kieran přešel hřbetem ruky po Poppyině tváři. „Povznesených.“

Zvedl jsem obočí. „Jak je to možné?“

Kieran se narovnal, tiše si povzdychl a pohlédl na malý jídelní stůl, který sem během dne kdosi přinesl. Talíře s jídlem byly skoro nedotčené. Zatnul čelist a podíval se mi do očí.

Protože jsem pochopil, že se mi chystá udělit dlouhou a nechutně otravnou přednášku, rovnou jsem po něm hodil varovným pohledem.

Záře za jeho zorníčkami několikrát zapulzovala a pak odvrátil zrak. „Musíš se jít podívat.“

Napjal jsem se. „Nebo mi to prostě můžeš říct.“

„To nebude stačit.“ Kieran zamířil k truhle u dveří do koupelny. „Není to totéž, jako když se Odpadlí jen tak z legrace rozhodli upálit Povznesené přímo v jejich domovech,“ pokračoval.

Sakra. Takže z nápadu vytáhnout je na denní světlo vzniklo tohle? Nebo se to dá považovat za deescalaci? Asi záleží na úhlu pohledu.

„Skoro to zní, jako by přešli od nápadu k realizaci.“ Znamenalo by to, že strážé neuposlechly moje rozkazy a pustily smrtelníky k Povzneseným. Snažil jsem se v sobě probudit hněv, ale nešlo to. Těžko bych našel Atlantána, který ve Válce dvou králů nebo po ní nepřišel o někoho blízkého.

„Smrtelníci jsou z obliga.“ Sklonil se a odepnul si široký meč. „Jak jsem řekl, musíš se jít podívat sám.“

Začínal mě pěkně štvať. Rozčilení doutnalo jako dohasínající oheň čekající na novou jiskru. Esence uprostřed hrudi začala hučet.

„Má pravdu,“ ozvala se Hisa a odkašlala si. „Jinak nám neuvěříš.“

„Určitě byste mě zvládli přesvědčit,“ utrousil jsem a sevřel v dlaní Poppyinu deku. „Kdybyste se o to aspoň pokusili.“

Zatínal jsem čelist tak pevně, div mi nepraskly zuby. Pak jsem v mysli ucítil zemitý, lesní vánek – Kierana.

Poppy měla pravdu.

Kieran svou energii *opravdu* připomínal strom.

Casi.

Další vedlejší účinek Spojení, který nás oba napoprvé zaskočil. Domysleli jsme si, že s Poppy sdílíme i schopnost komunikovat prostřednictvím *notamu*. Jenže zatímco ona tvrdila, že navázat Spojení chvíli trvá, u nás to bylo hned. A občas k tomu bohužel nebylo potřeba vůbec žádné úsilí.

Musíš to vidět na vlastní oči.

Kieran položil meč na truhlu vedle mého. „Dáte nám chvíli?“

Hisa přikývla a bez jediného slova odešla, ale Delano zůstal ležet. Kieran sáhl po krátkých mečích na zádech a věnoval vlkodlakovi výmluvný pohled.

Delano tlumeně zamručel, ale nakonec se zvedl a seskočil z postele. Cestou ke dveřím na Kierana cenil zuby a tiše vrčel.

„Myslím, že Delano nebyl nadšený, že jsi ho poslal pryč,“ poznamenal jsem. Kieran položil na truhlu i poslední meč a zavřel dveře. „No, stejně jako *ty*, až uslyšíš, co mám na srdci.“

„Tak si to radši nech pro sebe.“

Otočil se ke mně. „Pak bych byl mizerný poradce a ještě horší kamarád.“

Podíval jsem se mu do očí. „Proč mám pocit, že se neshodneme?“

„Protože se občas chováš jako tvrdohlavý pitomec?“

Ušklíbl jsem se.

Podíval se zpátky na stůl. „Mimochodem, máme hotové výsledky smrtelných vojáků, kteří přísahali věrnost Krvavé koruně.“

Zvedl jsem obočí nad tím, jak rychle změnil téma. „A?“

„Asi patnáct tisíc zadržovaných se Krvavé koruny zřeklo,“ řekl. „Dvojnásobek odmítl. A zhruba sedm tisíc... agresivně odmítlo přísahat věrnost Atlantii.“

Zatnul jsem čelist. „I potom, co jsme jim dali na výběr?“

„Jo.“

„Připravte převoz těch sedmi tisíc. Snad ještě změní názor. Ti, kteří nebyli agresivní, dostanou další šanci, a pokud ji nevyužijí, rozhodneme za ně.“ Na chvíli jsem zavřel oči a pak pomalu vydechl. Neříkalo se mi to snadno. „Všechny zbývající popravte.“

Můj rozkaz zůstal viset ve vzduchu jako těžké břemeno, o které jsem nikdy nestál.

Kieran po několika vteřinách přikývl. „Spal jsi vůbec?“

„Trochu,“ odpověděl jsem. A byla to pravda. Donutil jsem se usnout v naději, že se s Poppy potkám ve snu. Marně.

„Casi,“ povzdechl si. „Spal jsi sotva pár hodin. Skoro nejíš –“

„O tomhle jsi se mnou chtěl mluvit v soukromí?“ přerušil jsem ho. „Jestli ano, můžeme to přeskočit? Nepotřebuju druhou mámu.“

„Jo, no, taky mě nebaví poučovat tě o základních potřebách přežití, ale nedáváš mi jinou možnost,“ odsekl. „*A proč?* Protože jsi na sračky, Casi.“

Sevřel jsem v dlani Poppyinu studenou ruku a snažil se spolknout vzrůstající zlost. „Viděl jsi mě, když jsem byl skutečně na sračky. Měl bys vědět, že tam teď ani zdaleka nejsem.“

„Tentokrát jsi na sračky jinak,“ namítl. „Místo abys cítil vinu za svého bratra –“

„Kierane,“ varoval jsem ho.

Ignoroval mě. „Cítíš vinu kvůli Poppy.“

„Jdi s tím někam,“ odpálkoval jsem ho.

Zatnul čelist. „Nemůžeš za to, jak na tom je.“

„V tom se neshodneme.“

„Pro mě za mě, ale to ještě neznamená, že to, co si myslíš ty, je pravda,“ odsekl. „Jak jsi mohl – jak jsme *mohli* – vědět, že ten revenant vyleze po zdi hradu a pokusí se Poppy zabít?“

Nebylo jisté, jestli ji chtěl zabít, nebo jen uvést do stáze, každopádně v tom druhém úspěš. „Měl jsem se líp připravit.“

„A jak? Třeba tak, že bys vůbec nespal?“ Zvedl obočí. „Takže já nesu vinu za to, že jsem tu s vámi nebyl?“

„Měl jsi na práci jiné věci. Takže ne.“

Zavrtěl hlavou. „Kdyby to bylo naopak a stalo se to, když jsi byl ve stázi a Poppy spala, dával bys jí to za vinu?“

Zavrčel jsem. „Ne.“

Upřeně se na mě zadíval.

„Ale je mi to fuk,“ zamumlal jsem. „Nemůžu uvěřit, že po mně chceš, abych ji tu nechal jen proto, že pár Povznesených natáhlo brka.“

Kieran se opřel o dveře, zhluboka se nadechl a na chvíli se odmlčel. „Myslíš, že *já* od ní odcházet chci? Nebo od tebe?“

Neodpověděl jsem, věděl jsem, že chce být přesně tam, kde já.

„Jediný důvod, proč to dokážu, je vědomí, že by ses jinak zbláznil, kdybys u ní nebyl,“ řekl nakonec, když jsem mlčel. „Ze strachu, že se jí něco stane. Nebo že se probudí zrovna ve chvíli, kdy tu nebudeš.“

Měl pravdu.

„Proto jsem převzal vedení. Zatím to nemělo na chod Carsodonie ani království větší vliv, ale to neznamená, že se nepotýkáme s problémy. Lidi jsou znepokojení a zmatení. Vědí, kdo a co jsou Povznesení zač, a taky že pořád vedeme válku s podporovateli Krvavé koruny. Navíc v ulicích hlídkují vlkodlaci,“ pokračoval a já se zamračil. „Pod Atheneem se probudila bohyně, sakra, k tomu všeobecná nedůvěra vůči Atlanťanům, a to ani nemluvíme o požadavcích těch zasařených upírů.“

„Zapomněl jsi dodat, že nad městem každou hodinu krouží drakeni,“ poznamenal jsem.

„Jo, to taky,“ řekl a suše se zasmál.

„Proč v ulicích hlídkují vlkodlaci?“ zeptal jsem se.

Kieran pozvedl obočí. „Máme se snad schovávat, nebo co?“

Střelil jsem po něm prázdným pohledem bez jediného mrknutí. „Ne.“

„Ale?“

„Ale drtivá většina místních smrtelníků měla za to, že vlkodlaci vyhynuli,“ namítl jsem – z mého pohledu celkem logicky. „Vlkodlak velikosti poníka je *po-chopitelně* musí děsit k smrti.“

Pobaveně se usmál. „Však oni si zvyknou.“

Zavrtěl jsem hlavou.

„Jde taky o to, že se šíří všelijaké povídačky o tom, kdo vlastně nová královna je,“ pokračoval. „Nemáš ponětí, kolik lidí jí už přišlo vzdát hold. Naill s Per-rym je pořád vyhánějí.“

Pro lásku boží. Poppy by z toho byla nesvá, ale hold si rozhodně zasloužila.

„A pak ti další.“ Kieran si volně založil ruce. „Ti, kteří pořád fandí Krvavé koruně – bohatí vlastníci pozemků a obchodů. I když jsme pro jejich bezpečnost zavedli zákaz vycházení, minimálně dokud nebudeme mít všechny Povznesené pod zámek, nedokážeme lidi udržet doma.“

„Já vím.“ Obrátil jsem pohled k Poppy. „Musí chodit do práce. Nosit domů jídlo. Starat se o svoje rodiny.“

„A mezitím si samozřejmě povídají. Ptají se, proč se král ani královna od svr-žení Krvavé koruny neukázali na veřejnosti,“ pokračoval. „Bojí se, že jim zase někdo lže. A ti, kteří zůstávají věrní Krvavé koruně, ten strach jen přizívují.“

Otočil jsem se na něj. „Chceš, abych k nim promluvil? Bez královny?“

„To neříkám. Přece víš, že v tom nevidím větší smysl.“

„Fajn.“ Znovu jsem pohlédl na Poppy. „Nikdo neví, co se vlastně děje, ani jestli jsme pořád v hlavním městě. Kdybych vyšel ven,“ řekl jsem a trhl hlavou k oknu, „lidi by okamžitě poznali, že něco není v pořádku. Rychle by si domysleli, že je zraněná nebo že není schopná vlády, a to by jim mohlo vnuknout hromadu blbých nápadů. Hlavně příznivcům Krvavé koruně, revenantům, kteří se ještě potulují kolem, a v neposlední řadě Kolisovi.“

Když jsem zmínil pravého prvotního boha smrti, Kieran znervózněl – stejně jako já.

„Vzhledem k tomu, že je ten hajzl nejspíš jen přízrak, nebo co, může být úplně kdekoli,“ pokračoval jsem, i když to Kieran věděl stejně dobře jako já. „Za

žádnou cenu se nesmí dozvědět, že je Poppy vysílená. To...“ Odmíchl jsem se, nedokázal jsem tu myšlenku vyslovit nahlas a jen přejel palcem po prstýnku, který mi visel na hrudi.

Kolis už to možná ví.

Sakra.

O pravém prvotním bohu smrti jsme toho věděli zatraceně málo. Netušili jsme, čeho je schopen, ani jestli může znovu nabýt sílu nebo získat fyzickou podobu. A už vůbec ne, o co mu vlastně jde.

Po tom, co Poppy zabila tu svinskou královnu, se všechno seběhlo příliš rychle a na pořádné, hluboké rozhovory o Kolisovi nezbyl čas. Poppy na chvíli ztratila vědomí, a když se probírala, její první starostí bylo najít svého otce a pohřešovanou drakenku.

Než upadla do stáže, aby dokončila své povznesení, stihli jsme splnit jen jedno z toho.

Reaver znal Kolise líp než kdokoli z nás, jenže byl za jeho vlády ještě dítě. Jedinou další osobou, která nám mohla poskytnout víc informací, byl Nektas, ale od chvíle, kdy Poppy upadla do stáže, ho nikdo z nás neviděl.

„Souhlasím,“ řekl Kieran a na chvilku se odmlčel. „Víš, když tě zajali, Poppy chtěla vtrhnout do hlavního města a vypálit království, jen aby se k tobě dostala.“

Zvedl jsem koutky úst a podíval se na ni. *To je moje holka.*

„Bylo jí úplně jedno, že je královna nebo že velí armádě. Měla jediný cíl: dostat se k tobě,“ pokračoval. „Zároveň ale věděla, že nemůže zanedbávat svoje povinnosti. Chápala, že všechno, co se děje, je větší než ty – než vy oba. Věděla, že kdyby se vydala přímo za tebou, ohrozila by nejen tvůj život, ale i životy mnoha dalších. Dokázala se sebrat, protože její srdce bylo – a pořád je – dost velké pro tebe i pro zdejší lid. A ty to máš stejně. Na Soliských ti záleží.“

Otevřel jsem pusou.

„Znám tě. Vyhýbání se povinností tě dřív nebo později dožene,“ dodal. „Možná ne hned, ale nakonec určitě.“

Zase jsem ji zavřel.

„Ať chceš, nebo ne, jsi král. Máš to v krvi,“ prohlásil. „Musíš se jít podívat, co se těm Povzneseným stalo.“

Promnul jsem si čelo a ztěžka vydechl. „Už tě určitě unavuje, jak nás musíš s Poppy pořád usměřňovat.“

Přišel blíž a zasmál se. „Někdo to dělat musí.“

„Já...“ Skousl jsem si spodní ret a zavrtěl hlavou. „Když jen pomyslím na to, že ji tu nechám...“

„Já vím.“ Položil mi ruku na rameno. „Nedopustím, aby se jí něco stalo. A Delano taky ne.“ Odmlčel se. „A když se náhodou probudí, omráčím ji dřív, než si všimne, že tu nejsi.“

Uchechl jsem se. „To bys nikdy neudělal.“

Zlehka se usmál. „Záleží na tom, jestli se hned začne vyptávat, nebo ne.“

Zasmál jsem se. „Bylo by požehnání, kdyby jo...“ Zhluboka jsem se nadechl a uvědomil si, že to možná není tak úplně pravda. Poppyino vyptávání by totiž nemuselo pramenit jen z přirozené zvědavosti, ale i z toho, že nebude vědět, kdo je.

Oba jsme zmlkli a zadívali se na ni. Nevyřčené obavy visely ve vzduchu jako hustá, dusivá mlha.

„Jdi,“ pronesl tiše Kieran. „Bude v bezpečí. A pokud se něco stane, hned ti dám vědět.“

Pohládl jsem ji palcem po dlani a na chvíli zavřel oči. Věděl jsem, co musím udělat.

Zanedbávání povinností vůči království by mě nakonec sežralo zaživa. Měl jsem odpovědnost, doslova miliony menších i větších povinností. Musel jsem si to několikrát zopakovat, abych se přesvědčil, že je to pravda, a donutil se k akci. Před Poppy jsem tolik přesvědčování nepotřeboval, ale teď byla tím jediným, vůči čemu jsem se cítil skutečně zavázaný.

Vstal jsem, sklonil se a jemně ji políbil na mírně pootevřené rty. Pak jsem udělal to, co jsem *nechtěl*, ale *musel*.

Kieran má pravdu.

Jsem král.

Ať o to stojím, nebo ne.

Emil, elementální Atlanťan s kaštanovými vlasy, byl překvapivě tichý, což u něj rozhodně *nebyvalo* zvykem.

Připojil se k nám ještě předtím, než jsme s Hisou vyrazili z Wayfairu, a při pohledu na něj mi v krku okamžitě naskočila kyselá, citronová pachuč. Neklid. Nechápal jsem, co se mohlo Povzneseným stát, že byli s Hisou tak rozrušení.

Když se před námi v měsíčním světle zaleskly pozlacené boky Zlatého mostu, zvedl jsem zrak k městu. Silnici lemovaly žakarandy, jejichž obvykle růžovofialové květy získávaly ve svitu měsíce bledší, stříbrný odstín, a táhlé řady honosných domů.

Poblíž Luxova vystřídaly žakarandy stromy s tenkými, rovnými kmeny a něco ve vzduchu se změnilo. Cítil jsem... tíhu. Nebyla to vlhkost, spíš jsem měl pocit, že Setti proráží neviditelnou mlhu, hustou jako hrachová polévka.

„Cítíš to?“ zeptala se Hisa nezvykle opatrně.

„Něco je rozhodně jinak,“ odpověděl jsem a upravil si kapuci, pod kterou jsem skrýval identitu. „Jen ještě nevím co.“ Měsíc se schovával za těžké mraky. Podíval jsem se na Emila. „A ty?“

Přikývl, zatímco Hisa zkoumala stíny u kamenných zdí. „Taky.“ Mírně zvedl hlavu. „A oni nejspíš jakbysmet.“

Zamířil jsem pohledem tam, kam on, a ztuhl. Na verandách postával asi tučet smrtelníků v županech. Něco si šeptali a sledovali nás, někteří ustaraně, jiní otevřeně nepřátelsky.

Pochopil jsem, jak se asi v davech musela cítit Poppy.

Stačil jediný pohled jejich směrem a zaplavily mě obavy a v ústech mi naskočila hořká zlost. Odvrátil jsem zrak a rychle si vystavěl silnou mentální zeď, abych se od jejich emocí odřízl.

Nechápal jsem, jak to Poppy zvládá. Kdybych neměl s vytvářením mentálních blokád zkušenosti, jejich pocity by mě z fleku udusily. Ona se přitom musela naučit uzavírat metodou pokus-omyl, a úplně sama. Věděl jsem, že je silná, a přesto mi ta připomínka přinesla zvláštní útěchu. Pokud se dokázala popasovat s emocemi druhých, byla naděje, že se nám vrátí taková, jaká bývala.

Zaplavila mě cizí energie a v hrudi mi začal pulzovat éter. Instinktivně jsem vzhlédl k nočnímu nebi, ale viděl jen temné mraky.

Přesto jsem *něco* cítil.

Natáhl jsem krk a zamžoural na siluetu v dálce –

Husté mraky prorážela obrovská křídla, která rozdmýchávala stíny. Jako vystřelený šíp se přímo na nás řítil draken a od jeho fialovočerných šupin se odrážely stříbrné měsíční paprsky.

Ucítel jsem přival paniky a pevněji sevřel Settiho otěže. O vteřinu později draken klesl níž a ozvaly se zděšené výkřiky.

Ulicí se prohnala vichřice, nadzvedla mi okraje pláště a draken svými křídly polechtal střechy okolních domů.

Emil prudce zvedl hlavu. „Co to –?“ Když Reaverův ostnatý ocas protnul vzduch sotva pár centimetrů nad našimi hlavami a málem smetl Hisu z koně, zaklel.

„Kretén,“ zamumlal jsem. Setti podrážděně odfrkl a potřásl hřívou.

Draken vydal hlasitý zvuk připomínající smích, zničehonic vzlétl a smrtelníci se rozutekli do svých domovů.

Emil ke mně pomalu otočil hlavu a zvedl obočí. „Právě mi před očima proběhl celý život.“

Zasranej draken.

Pohládl jsem Settiho po krku, abych ho uklidnil, a sledoval, jak Reaver roztahuje křídla a mizí v oblacích.

„To byla... sranda,“ řekla Hisa, bledá ve tváři se narovnalá v sedle a odkašlala si. „Vyzřím napřed a dám ostatním vědět, že jste na cestě.“

Emil ji sledoval pohledem. „Musím uznat,“ pronesl s koutkem úst zvednutým, „že kdybych byl draken, dělal bych to pořád.“

„To věřím,“ odvětil jsem suše a díval se do oken domů, které jsme míjeli.

Byla sice noc, ale ještě nebylo pozdě, a přesto se z otevřených oken, krytých verand i udržovaných zahrad ve vnitroblocích neozývala žádná hudba ani hlasy. Obchody i podniky byly kvůli zákazu vycházení zavřené, ovšem vzhledem k teplému počasí bych čekal, že to tu bude žít. Kromě pár přihlížejících na verandách však nikde nikdo nebyl.

Asi v tom hrály roli události posledních dnů, přesto smrtelníkům nikdo nebránil být v noci venku. Na svých pozemcích si mohli dělat, co chtěli.

Nemůže – *nesmí* – to tak zůstat dlouho.

Musel jsem si, byť nerad, přiznat, že pokud se Poppy brzy neprobudí, něco se musí změnit. Musíme najít Kolise. Zrušit zákaz vycházení. Vyřešit situaci s Povznesenými uvězněnými ve svých domovech. A to byla jen hrstka rozhodnutí, která na mě čekala – i když mi nepřišlo správné činit je bez Poppy.

Sevřel jsem Settiho otěže. Brzy se probudí.

Určitě.

CASTEEL

„Nechceš mi říct, co mě tam čeká?“ zeptal jsem se Emila.

„Něco dost divnýho.“

Jeho tón mě zaujal. Zněl jinak než obvykle. „Kolik mrtvých?“

„Aktuálně?“ Když se ulice zúžila, pobídl koně blíž a zhluboka vydechl. „Asi tučet. Šest v jednom domě. Tři v dalším.“ Krátká pauza. „Čtyři ve třetím. Ale může jich být víc. Když jsme s Hisou odjížděli, pátrání ještě nebylo u konce.“

Zamyslel jsem se. Pokud znal přesná čísla, znamenalo to, že ať už to udělal kdokoli, nepoužil krevel.

V takovém případě by z mrtvých nic nezbylo. Sice to nebyl jediný způsob, jak Povznesené zabít – zničit jim srdce, useknout hlavu a vystavit tělo slunci fungovalo taky –, ale všechny ostatní metody zanechávaly stopy, například spálenou zem nebo ohořelé kosti.

Pohlédl jsem na Emila. Pořád byl nezvykle tichý. „Hele,“ řekl jsem a poškrábal se na bradě, „myslím, že tohle je zatím nejdíl, co jsem ti nevyhrožoval.“

Emil zaklonil hlavu a zamžoural na oblohu. „Fakt?“

Jo. Jasně znamení, jak moc je nesvůj.

„Casi?“

Otočil jsem se k němu se zdviženým obočím.

„Myslím, že jsem ti to ještě neřekl,“ pokračoval a upřel na mě jantarové oči, „ale Poppy to v té noční košilce sluší stejně jako v brnění.“

„U všech bohů,“ zamumlal jsem. „Ty fakt nemáš pud sebezáchovy, co?“
Zasmál se. „Podle Netty ne.“

Při zmínce o Kieranově sestře jsem pozvedl obočí. „Kieran tě vykastruje.“
„Ale ne,“ zakřivil se. „To by Netta nebyla ráda.“

Zacukaly mi koutky, zavrtěl jsem hlavou a pohládl Settiho po černé hřívě. Ten bídák zafuněl a ucukl. Zjevně byl pořád naštvaný, že jsem mu poslední týden nevěnoval pozornost.

Vznešenost Luxova se projevila hned, jakmile jsme do něj vjeli. Silnice byly široké tak, aby se na ně vešly dva kočáry vedle sebe, a osvětlené lampami, jež vrhaly jasně žluté světlo na uklizené, srovnané chodníky lemované velkými květináči, které přetékal květinami. Trávníky i příjezdové cesty před dvou- a třípatrovými domy vypadaly téměř identicky, domy byly dobře osvětlené, měly krémové fasády a každý měl navíc vlastní prostorný, zděný dvorek.

Bohatí smrtelníci a Povznesení si tu žili jako králové, zatímco zbytek hlavního města mohl o takových výdobytcích, jako jsou otevřené prostory, elektřina nebo čistá tekoucí voda, jen snít. I Kamenný vrch ve srovnání s místními poměry bledl. Čtvrť jako Croftův kříž nebo Spodní město, kde většina obyvatel Carsodonie živořila ve zchátralých domech a přeplněných ubikacích a kde se šířily nemoci a beznaděj, působily vedle Zahradní čtvrti a její nejelitnější části jako z jiného světa.

Od Povznesených jsem nic jiného nečekal, ale jak takhle mohli žít smrtelníci, když věděli, že jiní nemají skoro nic? Možná věřili, že jsou jiní. Lepší. *Požehnaní*. Že si zaslouží víc než ostatní. Ve skutečnosti však i se svými honosnými domy a naditými měšci neznamenali pro Povznesené víc než dobytek.

Koutkem oka jsem zachytil pohyb. Černošedá vlkodlačice se ponořila do nasládlých stínů a o chvíli později se v měsíčním světle zalesklo brnění a meč.

V ulici, většinou před domy obývanými Povznesenými, hlídkovaly stráže v bílých pláštích se zlatým atlantským erbem. Když jsme je míjeli, skláněly hlavy. Sage se zařadila vedle nás.

Okamžitě jsem pocítil, že je něco jinak.

Vzduch ztěžkl, tlačil na nás jako kamenná deka a chladil na kůži. Nejen to.

Ulice tonula ve tmě, jako by do pouličních lamp nevedla elektřina, a přesto se ve většině domů – skoro ve *všech* – svítilo.

„Jsme tady,“ oznámil Emil. „Respektive, u prvního domu.“

Napravo jsem zahlédl vysokou postavu Nailla La'Croxe. Páni, kdy jsem ho viděl naposledy? V bitvě u Chrámu kostí? Elementární Atlanťan se oddělil od ostatních a zamířil k nám. Zbrzdil jsem Settiho.

„Překvapilo mě, když nám Hisa řekla, že přijedeš,“ řekl Naill a pohlédl na Emila. „Unesli jste ho, nebo co?“

Zastavil jsem koně a pozvedl koutek v úsměvu. Věděla jsem, že je jeho otázka motivovaná starostí o Poppy.

„Kieran s Hisou si myslí, že by to měl vidět na vlastní oči,“ odpověděl Emil a taky zastavil. „A já souhlasím.“

„Navíc není sama,“ ujistil jsem Nailla, seskočil z koně a dopadl vedle vysokého květináče, který byl až na trochu hlíny prázdný. „Jsou u ní Kieran s Delanem.“

Pohlédl mi do očí a vzápětí se prudce zarazil a vytřeštil oči. Vzhledem k tomu, že nebyl první, pochopil jsem, že si všiml éteru. Obrátil se na Emila, který jen pokrčil rameny.

Udělal jsem krok vpřed a položil mu ruku na rameno. „Tak mi to tady ukaž.“

Odvedl nás přes trávník a kruhovou příjezdovou cestu. Tráva nám křúpala pod nohama a v jeho tmavě hnědé tváři se odrazil neklid. „Co zatím víš?“

„Že máme na krku pár mrtvých Povznesených,“ odpověděl jsem a vzhlédl k dvoupatrovému domu s krémovou fasádou. Neměl moc oken – jen dvě v přízemí vedle vchodu a dvě v horním patře, vedle balkonových dveří. Z oken se rozlévalo měkké, máslové světlo svíček nebo plynových lamp. „Ale netuším, jak zemřeli, ani proč.“

„Jak, to hned *uvidíš*,“ zabručel Naill. Sage prošla těsně kolem něj, rameny mu sotva sahala k bokům. Věnoval jí krátký úsměv, ale hned se s vážnou tváří obrátil k domu. „Hisa už je uvnitř.“

Jakmile jsme vstoupili na verandu, všiml jsem si, že žárovky v kovových nástěnných svícnech po obou stranách dvoukřídlých vchodových dveří něco rozmetalo.

Ohlédl jsem se zpátky k ulici. Na verandách ostatních domů světla svítala, kromě vedlejšího a toho naproti.

Naill otevřel jednu polovinu dveří a vešel do prostorné vstupní haly. Rozhlédl jsem se kolem. Na stolku u pohovky stála plynová lampa a po levé straně byly klenuté dveře, nejspíš do obývacího pokoje. Z obou stran dvou mramorových schodišť se táhly dlouhé chodby.

„Opatrně, Sage,“ upozornil Naill a zamířil k dalším dveřím pod schodištěm. „Na zemi jsou střepy.“

Sundal jsem si kapuci a vzhlédl. Ze špičatého stropu visel zlatý lustr, jehož ramena nesla už jen úlomky žárovek.

„Jsou dole,“ řekl Naill. „Jeden by si myslel, že když mají v celém domě jen čtyři okna, na sklepení se vykašlou.“

„Život se smrtelníky v nich asi vzbuzuje – *vzbuzoval* – paranoii,“ poznamenal Emil. „Ze sklepa se jim ty jejich prdele tahají na slunce o dost hůř.“

Naill se uchechtl a otevřel dveře. Okamžitě mě zasáhl nasládlý pach zatuchliny.

Sage se prudce zastavila, zježila se a ohrnula horní ret.

„Jsi v pořádku?“ zeptala jsem se, když jsem vycítil její neklid.

Vlkodlačice přikývla, dál s námi však nešla. Vstoupil jsem na temné schodiště a naposledy se po ní ohlédl. Popocházela před vchodovými dveřmi sem a tam, uši přilepené k hlavě.

Zvláštní chování.

„Takže,“ řekl přede mnou Naill, „ty oči.“

„Jo?“ Scházel jsem po schodech a pod podrážkami mi křupalo sklo.

„Všiml jsem si, že i Kieranovy vypadají jinak.“

„Myslíme si, že je to kvůli Spojení, ale co to přesně znamená, zatím nevíme.“ Zvedl jsem ve tmě hlavu k dalšímu zničenému svícnu. „Vypadají takhle všechna světla v domě?“

„Ano,“ přitakal Emil za mnou. „I v těch dalších dvou.“

„Všechny vypadají, jako by vybuchly,“ dodal Naill a došel na konec schodů. „A to je jen jedna z *mnoha* podivností, které ještě uvidíš.“

Na konci schodiště odbočil doleva. Krátká chodba vedla k těžkým, tvrzeným dveřím, za nimiž se rozlévalo světlo svíček. Stála v nich Hisa, s dlouhým tmavým copem na rameni.

„Nechali jsme všechno, respektive *je*, tak jak jsme je našli,“ informovala mě.

Když jsem vstoupil do tlumeně osvětlené komnaty, zápach zatuchliny zesílil. Oči si rychle přivykly na šero, a tak jsem si prohlédl prostor vybavený na způsob salonku. Několik těžkých čalouněných křesel a dvě dlouhé, hluboké pohovky.

Jedno z křesel bylo obsazené a o jeho opěradlo se opírala hlava muže s krátkými, vlnitými hnědými vlasy rozčuchanými od stropních ventilátorů.

„Večerní hlídka našla dva tady,“ vysvětlovala Hisa, když jsem přišel blíž. Domy všech Povznesených byly ráno i večer podrobovány kontrole, aby bylo jisté, že jsou Povznesení tam, kde mají být. „Dva v jedné ložnici a další dva v druhé.“

Obešel jsem křeslo a shlédl. Muž seděl s jednou nohou elegantně přehozenou přes druhou, bledé ruce složené v klíně. Na podlaze vedle něj ležela na boku žena s dlouhými zlatými vlasy rozprostřenými po tlustém šedivém koberci. Znovu jsem se zadíval na muže. Oblečení měl bez poskvrnky, bez jediné stopy zápasu. Zvedl jsem pohled k jeho tváři.

A ztuhl jsem.

I když mohl být o desítky, možná stovky let starší, vypadal sotva na třicet. Jeho pleť však připomínala kůži starého smrtelníka. Byla tenká jako papír, přes kosti napjatá a mrtvolně bílá – příliš bledá i na Povzneseného.

Na vysokém límci bílé košile se skvělo pár drobných kapek krve. Smrtelník by si jich ani nevšiml, ale já ano. Natáhl jsem ruku a opatrně tuhý límec odhrnul.

Na krku měl dva malé vpichy, po okrajích zbarvené do fialova.

Pustil jsem límec, klekl si k ženě, odhrnul jí vlasy z krku a dotkl se prsty její ledové kůže. Ostatní mlčeli.

Taky měla na krku vpichy.

Rány, které, jak jsem hned věděl, nezpůsobila žádná zbraň, nýbrž tesáky.

Někdo jim vysál krev.

Cože, sakra?

Kdybych nebyl tak zmatený, přišlo by mi ironické, že Povznesený – upír – zemřel stejným způsobem jako tolik jeho obětí.

„Vypadají všichni stejně?“ zeptal jsem se a vstal.

Hisa přikývla. „Jediná zranění, která jsme našli, jsou stopy po kousnutí.“

„Někdo je vysál do poslední kapky,“ řekl jsem nahlas, co bylo zřejmé, protože to bylo třeba. „Což nedává smysl.“

„Přesně,“ ozval se Naill ode dveří, ruce založené na prsou.

Upíří krev nemá žádnou hodnotu. Povznesení se sice krmí navzájem pro vlastní potěšení, ale nikdy jsem neslyšel, že by Povznesený vysál jiného do té míry, aby ho zabil.

Rozhlédl jsem se po místnosti. Vedle křesla stál pozlacený stolec s popelníkem, v něm zpola vykouřený doutník a vedle něj sklenice na víno. „Kolik jich tady normálně bydlí?“

„Čtyři,“ odpověděla Hisa a položila ruku na rukojeť meče.

Zamračil jsem se a obrátil se na ni. „Takže se někdo dostal dovnitř i ven, a my si toho nevšimli?“

„Dům hlídají Ma'lin a Vasilis,“ řekla. „Tvrdí, že nikdo nevešel ani nevyšel.“

Kastora Vasilise jsem znal. Byl to vlkodlak přibližně v Jasperově věku. A Ma'lin... Chvilí mi trvalo, než jsem si ke jménu přiřadil tvář. Nerina, letitá členka korunní stráže.

„Potvrdili taky, že ti čtyři, které jsme dnes večer našli mrtvé, byli ještě ráno naživu,“ dodala a odmlčela se. „Věřím jim. Stejně jako ostatním, kteří hlídali ty další domy.“

Zadumaně jsem přikývl a šel si prohlédnout mrtvé v ložnicích. Bylo to přesně tak, jak říkala. „A nikdo z nich nejeví žádné známky zápasu?“

„Ne.“ Naill přešlápl z nohy na nohu. „Ani škrábanec.“

Vyšel jsem z ložnice a prudce se zastavil. Pohledem jsem spočinul na mrtvých a přimhouřil oči. „Takže všichni zemřeli někdy během posledních deseti, dvanácti hodin.“

„Čekal jsem, kdy ti to dojde,“ ozval se Emil. „Neproměnili se. Nejsou z nich kravení.“

Povznesení se rodí jako smrtelníci, a tudíž je čeká stejný osud jako všechny ostatní smrtelníky, když jim Povznesený vysaje krev a smrtelně poškodí srdce nebo hlavu. Atlanťané – sakra, dokonce i *bohové* – to mají stejně. Když zůstanou naživu bez možnosti se nakrmit, propadají krvežíznivosti.

„Nikdo z nich,“ přisvědčil Naill. „A jak řekla Hisa, nenašli jsme žádná další zranění – třeba zlomený vaz.“

Otevřel jsem pusy, ale oněměl. Zlomený vaz by Povzneseného nezabil, leda by došlo k úplnému přerušení páteře. Jen tehdy by se neproměnil v kravena.

Vůbec to nedávalo smysl.

Ve zbylých dvou domech jsem viděl totéž v bleděmodrém: zničená světla, Povznesení bez kapky krve a bez známek zápasu, nula důkazů, že by někdo

vstoupil dovnitř nebo odešel. Dokonce i zápach byl stejný – sladká, dusivá zatuchlina.

„Nejdřív mě napadlo, že někomu ruplo v bedně,“ řekl Emil, když jsme se zastavili v podzemních komnatách třetího domu.

Byli jsme tu jen my dva, čtyři mrtvolky a pár mrtvých ptáků.

Pohlédl jsem na kovovou ptačí klec.

Pestrobarevná okřídlená tělívka ležela na podlaze, rozprostřená na roztrhaném papíře. Neměl jsem tušení, co jsou zač.

His a Naillem odešli vyslechnout stráže, které prohledávaly další domy Povznesených.

„Vím, že starší Povznesení bez jídla nějakou dobu vydrží a že nevíme, kdy se proměníli, ale jak to, že jsou všichni mrtví, když nikdo nevyšel ani nevyšel?“ pokračoval, rozhlížel se kolem sebe a vrtěl u toho hlavou. „Nenapadá mě žádný rozumný vysvětlení.“

„Mě taky ne.“ Zíral jsem na ženu, kterou jsme našli v křesle s otevřenou knihou na klíně.

Něco nám musí unikat.

„Leda by nám někdo lhal,“ navrhl Emil a pokrčil rameny. „Podívej, nikoho by extra nepřekvapilo, kdyby se někdo rozhodl pomstít. A spousta lidí, včetně smrtelníků, by dotyčného kryla, nebo by dokonce přiložila ruku k dílu. Což by vysvětlovalo, proč se z nich nestali kravení.“

„To jo.“ Kousnutí od Atlantána není jedovaté, ale od boha? Kdo ví. Předpokládal jsem, že ne, avšak nebyl jsem si jistý. Často jsme měli špatné informace nebo byli uváděni v omyl. „Jenže to pořád nevysvětluje, proč nedošlo k boji.“

„Neříkám, že to vysvětluje všechno.“ Vzal z hromady knih jednu vázanou v kůži a obrátil ji v rukou. „Asi hodně četli.“

Ucítil jsem chuť jeho zmatku a přemýšlel, jestli je způsobený jen tím, že zatím nevíme, co se tady stalo. „Jsi v pohodě?“

Zvedl ke mně pohled a rychle knihu odložil. „Jasně.“

Pozvedl jsem obočí. „Chceš to zkusit ještě jednou?“

Otevřel ústa, ale zase je zavřel. Stáhl čelo, chuť jeho zmatku zesílila a já pochopil, že jde o něco jiného – hlubšího. „V tomhle domě je něco jinak,“ řekl po chvíli. „V těch ostatních měli aspoň spíže s krví.“

Vzpomněl jsem si na hliněnou komoru plnou lahviček a ledu, aby krev zůstala co *nejčerstvější*. Znovu mě přemohl odpor a napadlo mě, kolik lidí asi muselo zemřít, aby ji naplnili. „Je to celkem běžný.“

„Některým je prý zničili,“ odvětil Emil.

Slyšel jsem o tom už od Kierana, který ničení včas zarazil. Překvapilo mě to. Povznesené nesnášel a stěží je zvládal tolerovat. Jediné vysvětlení bylo, že stejně jako já chtěl, aby se s podobnými rozhodnutími počkalo na Poppy.

Kdyby to bylo na mně, hned bych věděl, jak s nimi naložit.

„Ale tady?“ nadhodil Emil. „Tady žádná spíž není.“

Svrástil jsem obočí.

„Prověřili jsme to. Neměli žádné zásoby krve.“ Poškrábal se na bradě, zavrtěl hlavou a upřeně se zadíval na strop, kde byla vyobrazená slunečná obloha. Na stěnách byla zase nástěnná malba Chrámu slunce se třpytivými zlatými stěnami.

„Proč?“

Nedokázal jsem odpovědět.

Zachytil můj upřený pohled a kývl bradou na zeď po své levici. „Nečekal jsem to.“

„Ty obrazy?“

Emil přikývl. „Knihy. Žádnou krev.“ Spočinul očima na nízkém stolku u pohovky. „Nedohranou partii šachu. Ty ptáky. Je to všechno tak...“

„Normální?“ doplnil jsem.

„Jo. Nečekal jsem to.“ Tiše, trpce se zasmál. „Vlastně nevím, co jsem čekal, že tady zjistím. Asi že je ta jejich velkolepost jen přetvářka. Že doopravdy žijí jako monstra.“

Rozhlédl jsem se po prostorném, oválném salonku, jehož stěny pokrývaly police s knihami a menší obrazy. „Jenže oni si o sobě nemyslí, že jsou monstra, Emile. I když někteří znají pravdu, přesvědčili sami sebe, že jsou pozhnaní bohy.“

Znovu přikývl. „A myslíš...?“ Zhluboka se nadechl a podíval se mi do očí. „Myslíš, že někteří z nich taková *nejsou*?“

Mírně jsem couvl a zvedl obočí.

„Chci říct, že oni – druhorození synové a dcery – přece neměli na výběr,“ dodal rychle. „Nevěděli, že je to všechno lež.“ Otočil se zpátky k nástěnné malbě a prstem přešel po zlatých věžích chrámu. „Kdyby se odmítli povznést, čekala by je smrt.“

„Není smrt lepší volbou než stát se součástí začarovaného kruhu, v němž umírají nevinní?“ namítl jsem, ale sotva jsem to řekl, vybavil se mi Poppyin bratr Ian. Zatnul jsem čelist.

„Jo. Máš pravdu.“ Emil si odkašlal a odvrátil se od malby. „Nicméně, skoro to vypadá, jako by tu řádl duch.“

Pořád jsem byl myšlenkami u Povznesených, ale jakmile jsem zaslechl jeho poslední větu, prudce jsem se zarazil.

Skoro to vypadá, jako by tu řádl duch.

Ztuhl jsem a zhluboka se nadechl.

„Co?“ zeptal se Emil.

„Musím zpátky do Wayfairu.“ Najít jedinou osobu, která mi může říct, jestli jsou moje domněnky správné, nebo ne.

Musel jsem najít Reavera.

Ach jo.

Emil mě následoval do noci. Nikdy bych nečekal, že carsodonský vzduch uvítám, ale teď to tak bylo. Pořád mi v nose ulpíval nasládlý, zatuchlý pach.

Sešel jsem z verandy, natáhl si kapuci a zpozoroval Naila s Hisou. „Hotovo?“

„Skoro.“ Hisa se zařadila vedle mě a Emila. „Pravděpodobně nám to potrvá až do rána.“

Zamířil jsem k lavičce, kde čekal Setti, a obešel další vysoký květináč. „Informujte mě, pokud objevíte další mrtvé, nebo cokoli,“ – chystal jsem se sejít z obrubníku, ale zarazil jsem se – „dalšího.“

„Casi?“ zeptal se Emil.

Otočil jsem se a vrátil se zpátky ke květináči. Došlo mi, že stejně jako ten před prvním domem nebyl prázdný.

Klekl jsem si k němu a nakoukl dovnitř. Byly v něm trubkovité květy s oválnými listy, které barvou splývaly s nočním šerem, takže skoro nebyly vidět. Něco s nimi nebylo v pořádku a já věděl co.

Ohlédl jsem se zpátky k domu a vzpomněl si na křupající trávník pod botami. Před všemi třemi domy. Zprvu jsem tomu nepřikládal větší váhu, ovšem teď jsem měl pocit, že do rána bude podobně uschlých trávníků mnohem víc.

Pod Hisiným a Emilovým pohledem jsem natáhl ruku a dotkl se jednoho z listů. Okamžitě se rozpadl v jemný, křídově šedý prach a vzduch prosákl pachem, který jsem znal až příliš dobře.

Byl nasládlý, zatuchlý.

Pach smrti.

Narovnal jsem se, znovu pohlédl na potměný dům a chvíli přemýšlel o ran-
kách na krcích Povznesených.

Pak jsem vykročil na ulici a vzhlédl k věžím, jejichž špičky se téměř dotýka-
ly hvězd. Našel jsem, co jsem hledal.

„Ehm, Casi?“ zvolal Emil.

Obrátil jsem se k Hise. Následovala mě spolu s ostatními. „Našli jsme všech-
ny zbývající generály a vyšší důstojníky Krvavé koruny?“

„Nemáme k dispozici žádný jmenný seznam, jen to, co našel generál Da-
Neer v Železné věži,“ odpověděla a sevřela rukojeť meče. „Se všemi, které jsme
našli, jsme se vypořádali. Podle posledních zpráv zbývají tři nezvěstní.“

Míř, než jsem čekal. „Pověř generála Aylarda dohledem nad pátráním,“ naří-
dil jsem a zatnul čelist. Nešlo mi to z úst, ale pokud bylo moje podezření správné,
potřebovali jsme posily. „Povolej mého otce, lorda Svena a generálku Damrono-
vou s jednotkami,“ jmenoval jsem mimo jiné Perryho otce a Hisinu partnerku.
„Zdůrazni jim, že jednotka musí zůstat přiměřeně malá. Další neklid mezi smr-
telníky si nemůžeme dovolit.“

V jejím jinak klidném výrazu se mihlo překvapení. „A jejich úkoly?“

„Dva generálové a jimi vybraní strážci si vezmou na starost Povznesené.“

Mírně zaklonila hlavu. „A ten třetí?“

„Ten se svojí jednotkou zajistí Chrám stínů,“ odvětil jsem. „*Nic* nesmí do-
vnitř ani ven, ať už smrtelník, bůh, nebo stín.“

Naill zvedl obočí. „Máš k tomu nějaký důvod?“

Zhluboka jsem vydechl. „Snad ne.“

„Prý mě hledáš,“ pronesl Reaver druhý den odpoledne a bez okolků prošel těsně
kolem mě rovnou do ložnice.

„Pojď dál,“ zamumlal jsem a v zájmu potlačení vzteku se přinutil jemně za-
vřít dveře, místo abych je vytrhl z pantů a praštil jimi drakena po hlavě.

Vesele moji poznámku ignoroval, zastavil se u nohou postele a zadíval se na Poppy. Jeho hranaté rysy působily ještě ostřeji než obvykle. „Ona ne...“

Čekal jsem, až větu dokončí. „Co?“ zeptal jsem se, když mlčel.

Chystal se něco říct, nakonec však jen zavrtěl hlavou. Došlo mi, že ji viděl poprvé od chvíle, kdy upadla do stáze. Jeho výraz byl nečitelný a nedokázal jsem z něj nic vytáhnout. Ani Poppy ne.

„Co jsi chtěl?“ zeptal se.

„Slyšel jsi, co se stalo včera v noci?“ zeptal jsem se a přešel k malému stolku.

„Kromě toho, že si Emil málem cvrnkl do gati?“

Zvedl jsem karafu s whisky, odloženou vedle nedotčeného talíře s jídlem, a skoro se rozesmál. „Ano, kromě toho.“

„A kromě toho, že jsi ji tu nechal a konečně vytáhl paty z hradu?“

Sevřel jsem hrdlo karafy v dlani a pomalu k němu vzhledl.

Ať už v mojí tváři zahlédl cokoli, stačilo to, aby se přestal ironicky křenit. „Zaslechl jsem něco o Povznesených,“ řekl nakonec. „Že je někdo zabil.“

„Někdo je pokousal a vysál z nich všechnu krev.“ Vytáhl jsem křišťálovou zátku a nalil si. „Nevím, kolik toho o Povznesených víš –“

„Vím dost,“ skočil mi do řeči. Odložil jsem karafu. „Mně nenaliješ?“

„Ne.“ Zvedl jsem sklenici v předstíraném přípitku.

Přimhouřil oči a stáhl zorničky do tenkých štěrbin. „Jsi stejně otravný jako ten vlkodlak. Možná ještě horší.“

„Dík.“

„To nebyl kompliment.“

„Když říkáš.“ Napil jsem se. „*Každopádně*, když víš o Povznesených *dost*, přejdu rovnou k věci.“

Reaver mlčel a aspoň na pohled se mi zdálo, že pozorně poslouchá.

„Hlídka u domu neviděla nikoho vcházet ani vycházet,“ pokračoval jsem. „A lidé, kterým věřím, jsou přesvědčení, že nás nikdo nezradil.“

„To je... zvláštní.“ Naklonil hlavu a na tvář mu sklouzl pramen vlasů. „Ale nejsem si jistý, co to má společného se mnou.“

„Nektas říkal...“ Otočil jsem se k Poppy. Nechtěl jsem tyhle sračky probírat před ní – nevěděl jsem, co slyší a co ne. Když jsem znovu promluvil, ztišil jsem hlas. „Říkal, že jsme Kolisovi zabránili vrátit se do těla, z čehož jsme usoudili, že je jen něco jako duch.“

Reaver ztuhl. Okamžitě pochopil, kam tím mířím. „Myslíš, že to byl on?“ Ustoupil od postele a přešel ke stolku. Taký ztišil hlas. „Jen proto, že nikdo neviděl pachatele? Nebo proto, že si někdo myslí, že vás nikdo nezradil?“

„Nejen to.“ Opřel jsem se o židli. „Kytky a trávničky před těmi domy uhynuly – *jen* před těmi domy.“

Otevřel ústa.

„Kytky byly úplně šedé, a když jsem se jich dotkl, rozpadly se na prach,“ dodal jsem. „A páchly stejně jako vnitřky domů. Nasládle a zatuchle. V jednom z domů byli dokonce i mrtví ptáci.“

Reaver se prudce nadechl. „Nasládle a... Jako revenanti? Jako shnilé šeříky?“

Napil jsem se a přikývl. Revenanti skutečně voněli jako shnilé šeříky. Až na Millicent – první dceru, o níž se zmiňovalo to proklaté proroctví –, která byla revenantkou, ale zároveň... nebyla.

Poppyina sestra.

Voněla jinak, a když jsem o tom tak přemýšlel, Callum taky. Nebyli jako ostatní.

Reaver sraštil obočí. „Musí být tady. Nebo někde poblíž. Jinak by se to Krvavé královně nepovedlo. Ale necítím ho. Já ani ostatní drakeni.“

„Cítil bys ho, kdyby nebyl v plné síle?“

Reaver semkl rty a na okamžik se odmlčel. „To nevím.“

„Je možné, že by byl Kolis spíš duch? Neviditelný, ale dost fyzický na to, aby měl tesáky?“

Zvedl jedno obočí. „Uvědomuješ si, jak... šíleně to zní, že jo?“

„Jo.“ Povzdechl jsem si. „Uvědomuju.“ Lokl jsem si whisky a díval se, jak odchází od stolu. „Takže?“

„Myslím,“ řekl a zastavil se u okna, „že vzhledem k tomu, jak byl uveden do stáze a jak dlouho v ní zůstal, zbyla z něj stěží krvavá hromádka kostí.“

„Co tím myslíš – *jak byl uveden do stáze*?“

„Byl pohřbený a přibitý kostmi prastarých. Nezabílo ho to, ale mělo ho to pomalu sežrat, dokud z něj nezůstane jen esence. Ta by asi mohla vypadat jako duch.“

Docvaklo mi něco, na co jsem dosud nepomyslel. „Ale nakrmil se,“ připomněl jsem hrobku v Oak Amberlu, kterou jsem zatím ještě neviděl. „Neznamená to, že nějakou podobu má?“

„Esencí každého prvotního boha je jeho prvotní duše. *Aru'lis* se od duše smrtelníka nebo boha liší a má vlastní tvar i podobu, i když se nám může jevit jen jako stín.“ Odmlčel se. „A může se na krátký čas zhmotnit.“

Takže může mít tesáky.

Aru'lis zněla staroatlantsky – jako jazyk bohů, který jsem neznal, ale pokud je *Kolis jen* stín, vysvětlovalo by to, jak se mohl dostat do domů, aniž by si ho někdo všiml. „Víš, jak se může vrátit do plné podoby?“

Reaver chvíli mlčel a díval se na Poppy.

„Znám jen jeden způsob,“ řekl nakonec. Po tváři mu přeběhl stín, ovšem příliš rychle, než abych ho stihl rozklíčovat. Po chvíli se obrátil zpátky ke mně. „Byl jsem ještě mladý, když jsem o tom slyšel Serafenu a Ione, bohyni znovuzrození, mluvit.“

Semkl jsem rty. „Vím, kdo je Ione.“

Tiše se uchechtl, s nádechem sotva skrývané podrážděnosti. „Je k tomu potřeba nádoba.“

Čekal jsem, až bude pokračovat.

Neudělal to.

Sevřel jsem sklenici v dlani. „A neslyšel jsi náhodou, jak taková nádoba funguje?“

„*Aru'lis* musí vstoupit do nádoby v okamžiku, kdy duše opustí tělo. O vteřinu dřív a skončí v jednom těle dvě duše. A to už nikdo znova nechce.“ Poslední větu zamumlal sotva slyšitelně.

Znova?

„Nádoba by musela mít přinejmenším podobné jiskry – stejnou esenci – jako ty, které jsou v *aru'sòlu*,“ pokračoval. „Nevím, jestli to někdy někdo zkusil, nebo jestli to vůbec fungovalo.“

Znělo to dost riskantně. Zvedl jsem sklenici a pohlédl na Poppy. Naštěstí nikdo jiný, kdo by měl stejnou esenci jako *Kolis*, neexistuje –

Když mi došlo, jak moc se pletu, rozbušilo se mi srdce. Poppy ano. A já nejspíš taky – nebo nějakou její verzi. A...

Sklonil jsem sklenici a obrátil se k Reaverovi. „Malec měl v sobě podobné jiskry jako *Kolis*, že?“

Reaver přikývl. „Je to *Nyktův* syn. A *Nyktos* nese jiskry pravé smrti, protože je –“

„Kolisův synovec,“ dokončil jsem za něj. „Já vím.“

„Jen se ujišťuju.“

Ignoroval jsem to. Skoro to znělo, jako by pochyboval o mé inteligenci. „Mohla by být tou nádobou Poppy?“

Podíval se na mě tak, že už nebylo pochyb, že mě má za idiota. „Dokud nedokončí povznesení, tak ne.“

Zamyslel jsem se nad tím a vybavil si Isbethino překvapení, když Poppy naplno použila svoji prvotní sílu. Nečekala to.

Lokl jsem si whisky. Další kousky skládačky do sebe zapadaly – kousky, které by do sebe zapadnout neměly, a přesto se tak stalo. Isbeth chtěla, aby se Kolis vrátil. A nádoba byla jedním ze způsobů, jak toho dosáhnout. Požádala Poppy, aby jí přivedla Maleca –

Prudce jsem sebou trhl. Něco mě napadlo – něco víc než znepokojivého.

„Vidím, že ti došlo totéž co mně.“

„Pokud si taky myslíš, že Isbeth chtěla použít jako nádobu Kolisova prasy-novce, pak ano.“

„Zdá se to pravděpodobné, ne?“

Víc než to. Pokud měla Isbeth skutečně znalosti, které jsme jí připisovali, pak musela o nádobě vědět. A v takovém případě...

„Isbeth nám lhala,“ řekl jsem s drsným, jízlivým smíchem. Nepřekvapilo mě to, ale znamenalo to, že Isbeth nikdy neplánovala Poppy obětovat. Nepatrný kousek dobra, který jsme jí neochotně přisuzovali, byl taky lež. Nikdy nevolila mezi Malecem a vlastní dcerou.

Proboha.

Na okamžik jsem zavřel oči. Lomcoval mnou vztek a chvíli trvalo, než jsem ho utišil. Potřeboval jsem se soustředit, protože... k čemu Isbeth potřebovala Poppy, když ne k tomu, co jsme si původně mysleli? Callum v Chrámu kostí evidentně taky kecal.

Pohlédl jsem na Reavera.

„Došlo ti to už předtím?“

„Ne. Dokud Krvavá královna nebodla Maleca.“

„A to tě to nenapadlo zmínit dřív?“ zeptal jsem se pomalu a tentokrát zpochybnil *jeho* inteligenci.

„Ne.“

Položil jsem sklenici na stůl, abych ji po něm nemrštil. Nechtěl jsem ho zabít. Minimálně ne teď. „Kdyby Isbeth uspěla, z Kolise by se v podstatě... stal Malec?“

„Na nějakou dobu.“

Když to dál nerozvedl, moje už tak tenká struna trpělivosti málem praskla. Pak jsem si ale vzpomněl, jak Serafena reagovala na to, co moje matka udělala jejímu synovi. Pohrčila ho? Zalomcovala mnou hrůza.

„A?“ naléhal jsem.

„Pokud jde o to, jestli by se Kolis mohl vrátit do plné podoby bez nádoby, tak nevím,“ odpověděl Reaver. „Kromě Sery by o tom mohl něco vědět Nektas.“

Neuniklo mi, že Královnu bohů nazval *Serou*. Povzdchl jsem si a přejel si rukou po bradě. Na kůži mě poškrábalo krátké strniště, což mi připomnělo, že bych se měl oholit. „Kdy se vrátí?“

„To nevím.“

Zatnul jsem pěst. „Neříkal jsi, že se vrátí za svou dcerou? Nebo to byla jen prázdná slova?“

„Kdyby mohl, bděl by u její postele ve dne v noci.“ Jeho hlas zhrubl a všiml jsem si, že mu zazářilo v očích. „Ale ví, že s tím teď nic nezmuže.“

„A můžeš aspoň zjistit, co přesně znamená *brzy*?“

Otočil se ke mně. „A jak to mám podle tebe udělat? Možná jsem draken, ale cesta domů mi zabere několik dní. Portál vytvořit neumím. Jedině...“ Zkřivil obličej. „Můžu mu zkusit poslat zprávu, nicméně většina drakenů je tady a zatím nevíme, kdo z bohů se probudil a kdo ne. Hlídá Krále s Královnou.“

„Vím jistě, že se o sebe dokážou postarat sami,“ namítl jsem. „Krom toho, Poppy je vaše *liessa*.“

„Schopní jsou, to jo.“ Reaver zkrřížil ruce na nahé hrudi. „Ale to, že je naší *liessou*, se Nektase netýká.“ Pozvedl koutek úst. „Ani mě.“

„Co tím chceš říct?“ zeptal jsem se.

„Serafena a Nyktos jsou...“ Odmlčel se. „Jsou moje rodina. Stejně jako jejich synové. Naše pouto s nimi je silnější než magie.“

Neptal jsem se, proč je tady. Věděl jsem to.

Kvůli Jadis.

Od Kierana jsem věděl, že ji našel – nebo aspoň její stopy. Možná včera. Možná předevcírem. Kdo ví. V každém případě byla tam, kde říkal Ires, hluboko pod

Železnou věží, pevností ve Vrbových pláních. Z vlastního rozhodnutí se pohřbila v kamenné skořápce, podobně jako Nektas, když jsme poprvé dorazili do Města bohů, abychom si promluvili s Nyktem. Podle Reavera šlo o nevídané gesto, které drakeny vystavovalo zranitelnosti, a byl přesvědčený, že musela čelit hroznému zacházení.

Věřil, že ji Poppy dokáže probudit dotykem, stejně jako tehdy Nektase. Moc se mi nezamlouvalo, že by měla sahat na pološílenou drakenku, která pohřbila samu sebe, avšak to teď bylo vedlejší.

Reaver ustoupil. „Je to všechno?“

Přikývl jsem a vrátil se pohledem k Poppy. Když se otevřely dveře, sevřelo se mi srdce. „Počkej ještě,“ otočil jsem se k němu. Zastavil se a vyčkával. „Nerozumím jedné věci. Isbethině plánu s Malecem. Pokud Poppy nechtěla obětovat, k čemu ji tedy potřebovala? A proč chtěla, aby se povznesla? O co jí šlo? Co má Poppy společného s Kolisem?“

Reaver neodpověděl.

Pohlédl jsem mu zpříma do očí. „Jde o to, že ví, že by ho mohla zničit?“

„Možná,“ zamumlal a odvrátil pohled.

Svěsil jsem koutky rtů. „Možná? Co je to za odpověď?“

Zvedl ke mně oči. „Jediná odpověď, kterou ti můžu dát.“

Jinými slovy – jediná, kterou mi byl *ochoten* dát.

Něco přede mnou tajil.

Pořád mě obklopovala temnota, ale prázdnotou pronikal cizí hlas.

Vždycky jsem tě cítil, šeptal. A ty jsi vždycky cítila mě. Jsem tady.

V temnotě?

Jsem s tebou už od narození.

Zvláštní.

Byl jsem u všech tvých poprvé.

To nemůže být pravda.

Je to pravda. Svým prvním nádechem jsi mě probudila. Když jsi poprvé otevřela oči, znovu jsem získal zrak. Tvá první slova se mi ozývala v myšlenkách. Tvé první kroky mi dodaly sílu. Vždycky jsem byl s tebou.

Šepot by měl přinášet útěchu. Připomínat, že nejsem sama. Místo toho se ve mně něco prudce pohnulo – horký, nakyslý pocit.

Bez varování se objevil přímo přede mnou. Od lesklých konečků vlasů až po chodidla celý ze zlata. Jeho pokožka zářila jako drahý kov a světlo, které se od ní odráželo, ve mně vyvolávalo znepokojivou směs úcty a strachu. Nějaký primitivní instinkt mě varoval, že to není jeho pravá podstata. Že je falešná. Že si ten vzhled jen vypůjčil, ukradl. V mžiku mi žilami proudily dva protichůdné pocity: ledový strach a spalující vztek. Nějaká nepatrná, cizí část ve mně ho poznávala. Litovala ho. Bála se ho. *Nenáviděla ho –*

Do prázdnoty se vkradl chlad, až mi naskočila husí kůže. Karmínové pruhy se prohloubily a rozšířily a šepot zněl najednou zvláštně hrubě, jako když se o sebe třou suché kosti.

Znáš můj hlas.

Neznala jsem ani *samu sebe*.

Ale já tě znám. Vždycky jsem tě znal. A už brzy si vzpomeneš i ty na mě.

Všechno se zbarvilo do ruda a vtáhlo mě do sebe. Padala jsem, propadala se mnoha *lety*, jež mi ubíhaly před očima ve víru vzdálených vzpomínek. Letmé pohledy na úchvatně krásné lidi se zářivýma stříbrnýma očima, které planuly prvotní esencí. Výrazy lítosti nebo jedovatého opovržení a... stud tak dusivý, že mi na kůži vytvářel těžký povlak, který budil dojem, že ho nikdy nesmyju. Na okamžik jsem zahlédla profil muže se zjizvenou tváří, s koutky hezky tvarovaných rtů stočenými do úsměvu a jedním dolíčkem. Ten úsměv mi byl nápadně povědomý. Obrazy přicházely jeden za druhým, až se mi roztočila hlava.

A pak to přestalo. Všechno. A já jsem...

Zírala jsem do zlatých mříží.

Do zlatých mříží *klece*, za nimiž panovala jen hustá, neúprosná tma.

Nadechovala jsem se, ale slabě a bez valného účinku. Zaklonila jsem se, tlak mi svíral hrud' a široce otevřené oči tékaly ze strany na stranu. Po mojí levici se tyčily truhlice se zlatými ozdobami, naskládáné jedna na druhou, napravo stála slonovinová zástěna a postel. Když jsem prsty nahmátla něco hebkého, hrud' se mi sevřela ještě víc. Bílá kožešinová předložka –

Upřela jsem pohled na tenoučké šaty, které mi zakrývaly nohy. Třesoucí se rukou jsem si vytáhla průsvitnou, světle stříbrnou látku na břicho.

Kde jsem to byla?

Každá otázka vedla k další, ještě znepokojivější.

Kdo jsem?

Zavřela jsem oči. Vlasy mi sklouzly přes ramena a spadly do čela. Myšlenky mi vířily hlavou jako rozzuřený včelí roj, bzučely a bodaly, zatímco jsem se zoufale snažila všemu porozumět. Jsem... prvotní bohyně.

Ta, které se báli ti, kdo vládli přede mnou.

Jsem nositelka, o níž se prastarým zdávalo ještě před úsvitem lidstva.

Prvotní bohyně života a smrti.

To vím.

Co jsem.

Ale ne *kdo* jsem.

A vím i to, že jsou to dvě zcela odlišné věci.

Musela jsem zjistit, kdo jsem. Jak by taky ne? Kdo jsem?

Zamyslela jsem se ještě usilovněji a zachvěla se. Na mysl mi přicházela slova, která hned nato mizela v nenávratnu a proklouzávala mi mezi prsty dřív, než jsem je stačila zachytit. Vysychalo mi v ústech, na hrudi mi spočívala ohromná váha a ztěžovala každý nádech.

Přinutila jsem se otevřít oči a přetočila se k posteli. Přejela jsem pohledem zlato-bílé peřiny, hromadu polštářů a –

V hrdle mi uvízl vzduch.

U nohou postele, připevněné ke dvěma ze čtyř sloupků, ležely inkoustově černé řetězy. Řetězy. Skutečné řetězy.

Zmocnila se mě panika. Srdce mi bušilo v uších a i přes pár povedených nádechů se mi nedostávalo vzduchu. Chvění se rozšířilo z paží do celého těla. Byla jsem v pasti. V kleci –

Jemný chlad mi nadzvedl chloupky na pažích a přitáhl můj pohled ke svojí kůži. Sledovala jsem, jak se mi na ní dělají drobné hrbolky. Až na pár pih byla hladká, a to mi nepřipadalo správné. Něco bylo jinak.

Vzduch se ochladil a proměnil tak prudce, že jsem mimoděk zvedla hlavu a upřela zrak na mříže před sebou. Tma za nimi už nebyla prázdná. Prosákla do ní mlha, která se ve vírech plazila po podlaze mým směrem. Husté provazce stoupaly vzhůru jako přízračné postavy, kroutily se, kymácely a pohybovaly v rytmu, jako by spolu tančily nebo jako by je vedla neviditelná ruka.

Pomaloučku se nakláněly, potácely a přibližovaly ke kleci. Mrazilo mě v celém těle, tuhla jsem a nedokázala odvrátit pohled. Jejich pohyby, zvláště smyslné a přitom děsivé, mě fascinovaly. Lákaly mě. Cítila jsem, jak se sama pohupuju v jejich rytmu. Víčka mi začala těžknout –

Právě v tu chvíli mě prudce zasáhlo tušení a z hlubin vířící mlhy se ozval tičhý zvuk. Zkoprněla, se srdcem bijícím jako o závod, jsem si konečně všimla, jak blízko ty přízraky jsou. Kousky jejich mlhavých těl se svíjely a rozevíraly, postupovaly zlatými mřížemi. Napínala jsem zrak, abych rozeznala, co je za nimi, ale v té husté, pulzující mlze nebylo nic vidět. Nic, a přesto jsem to *cítila*. Sledovalo mě to. Vyčkávalo.

Nebyla jsem sama.

Úponky mlhy se blížily, líně se protahovaly mřížemi a natahovaly se ke mně. Dýchala jsem rychle a mělce, sunula se dozadu a snažila se postavit. Mlha se

svíjela jako bezbarvý had a klouzala po mramorových dlaždicích. Když dosáhla až ke mně a ovinula se mi kolem zápěstí, spadla jsem na zem.

Dotek byl překvapivý, ledový a pálivý zároveň. Po pažích mi vyrazily výboje statické elektřiny, zatímco hustší prameny mlhy se plazily vpřed a vlnily se po podlaze. Cítila jsem, jak se ve mně zvedá éter, slabý, sotva znatelný, a snažila jsem se ho přivolat. Byla jsem však příliš slabá, nedokázala jsem se od mlhy odtrhnout, nedokázala jsem ji setřást. Stoupala výš, šplhala mi po pažích, pevněji se ovíjela kolem kotníků a já se nemohla pohnout. *Uteč. Uteč. Uteč.* Nešlo to. Mlha promluvila a ozval se šepot stovek – ne, tisíců – hlasů.

Po nohou se mi plazily husté pruhy mlhy, hrud' se zvedala a zase klesala. Jímala mě dusivá hrůza, ledová a neúprosná, a zarývala mi drápy do páteře. Úponky se svíjely, svíraly mi boky a stahovaly mě k sobě.

„Jsem tady.“

Zastavilo se mi srdce. Každá část mého těla se při tom hlase, který připomínal hromobití v dálce a rozléhal se v mojí hrudi jako ozvěna, zachvěla. Mlha se šplhala výš po mých pažích a natahovala se, aby mi sevřela krk. Štípala mě do kůže, zesilovala stisk a tlačila mi hlavu dopředu. Sotva jsem dýchala.

Provozce za mřížemi se měnily, ze stříbra byl karmín, dokud střed nezhoustl a nenabral tvar... muže.

Třeštila jsem oči na to, jak se přízrak zhmotňuje. Přibližoval se, rostl do výšky, rozšiřoval se v ramenou. Tančící mlžné siluety se přesunuly do stran a dál se proplétaly jako milenci.

Karmínem protkané stíny, které předtím vířily kolem klece, se teď pohybovaly *uvnitř* jeho hrudi, pod zlatavou kůží. Sledovala jsem, jak stoupají po jeho krku vzhůru, přes hrdou, ostře řezanou čelist a klenuté lícní kosti až ke koutkům plných rtů.

Všechno na něm mi bylo povědomé. Jako bych ty rysy už někdy viděla – u někoho jiného. Jen vlasy byly zlaté. A on byl...

Byl krásný absurdním způsobem, jako by ho stvořili sami prastaří nebo jako by byl bezchybně a pečlivě sestaven, aby lákal, přemlouval, okouzloval. Přesto mi na jeho éterické kráse něco nesedělo. Byla... chladná, bez *života*. Naháněla strach a já...

Nechtěla jsem se na něj dál dívat. Nebyla to skutečná krása, nýbrž maska. Bezcitná past. Úponky kolem mého krku se stáhly a vytlačily ze mě tichý výkřik,

když jsem se pokusila odvrátit hlavu. Ty kolem boků zhoustly, zapulzovaly a stáhly mě na kolena.

Šepot ustal.

Tančící přízraky znehybněly.

A ta dokonalá ústa se zkřivila v umělém úsměvu. Stříbrné oči poseté karmínovými skvrnkami se upřely do mých. Zastavil se těsně za klecí, obklopený vířícími stíny. „Čekal jsem na tebe.“

Nedokázala jsem se pořádně nadechnout a promluvit. Natáhl ruku a sevřel mříž v dlani.

„Čekal jsem na tebe tak dlouho,“ pronesl hlasem tak ledovým, že ochladil mlhu, která mě obklopovala. Do očí mi vhrkly slzy bolesti. „Na tohle.“

Mlha se přesunula z boků výš, k pasu a na prsa.

„Jsi tak...“ Naklonil se, sklopil husté řasy, přitiskl čelo na mříž a zlaté vlasy mu sklouzly na tváře. „Jsi tak vyděšená, má milá,“ zasyčel.

Zachvěla jsem se a prsty křečovitě sevřela prázdný vzduch.

Prudce otevřel oči a karmínové skvrnky, jež se mu točily kolem duhovek, se rozjasnily. „Můžu ti pomoci, *sólis*.“

Třhla jsem sebou. Z toho laskavého oslovení se mi obrátil žaludek. Vyslovil ho s jemností, něžností. Láskou. Věděla jsem, co znamená. Kdysi mi přinášelo útěchu.

„Znám tě. Vždycky jsem tě znal, moje krásná květinko.“ Znovu se usmál a spoutal mě pohledem. „Stačí, když mě pustíš dovnitř.“

Mlha mě sevřela a vyrazila ze mě poslední zbytek vzduchu.

Přestože mi srdce bušilo jako pomínuté, znovu jsem získávala kontrolu nad svým tělem. Snažila jsem se zvednout ruce, ale nešlo s nimi pohnout. Mlátila jsem kolem sebe a marně se snažila mlhu setřást. Nedokázala jsem se nadechnout. Každý nádech i výdech bolel. Kůže pálila, jako by byla zraněná. Nemohla jsem ani křičet. Zoufale jsem se snažila osvobodit, ale vteřiny ubíhaly, stávalo se z nich nekonečno a bolest postupně pronikala až do samotného jádra mojí bytosti.

Zvedl hlavu od mříží, odtáhl se a začal pomalu obcházet kolem klece.

V plicích mi vzplanul oheň, šířil se do celého těla a svět před očima se skoro ponořil do tmy. Necítila jsem v sobě ani stopu éteru. Byl udušen, uhašen. Nemohla jsem *dýchat*. Panika se mi zahryzla do hrudi a proměnila krev v led.

„Jak dlouho ještě?“ Jeho hlas byl jen šepotem, který se mi třel o kůži. Znovu se zastavil přede mnou. „Pust' mě dovnitř.“

Zatřepotala jsem víčky a všechno to zbytečné svíjení a máchání zpomalilo. Proboha, já... umírám. Cítila jsem to. Cítila jsem, jak ze mě uniká život.

„Ty si nic nepamatuješ, vid'?“ Jeho dokonalé rysy se zkrřivily bolestí. „Pomůžu ti vzpomenout si.“

Najednou mi hlavou jako blesk projela ostrá bolest. Před očima se mi začaly odvíjet obrazy. Záblesky té noci, kdy hostinec napadli kravení. Kouř a pach krve ve vzduchu. Cítila jsem, jak mi vyklouzává z ruky, cítila hrůzu, když ji chytily do spárů, slyšela vlastní křik, když mi jejich zuby prorazily kůži.

„Můžu si všechen ten strach vzít.“

S jeho slovy bolest ustoupila a nahradil ji hluboký nekld. V obrazech jsem se tiše pohybovala chodbami pod Wayfairem. Jizvy schované pod závojem. Sama. Bloudila jsem jako duch sužovaný nešťastnou láskou, který se bojí odejít. Byla jsem tak...

„Můžu zařídit, aby ses už nikdy necítila osamělá.“

S každým dalším úderem srdce tlak v lebce sílil. Byla jsem v místnosti s tmavým mahagonovým obložním, dlaně opřené o stůl, bílé šaty navršené na bocích. S čelistí sevřenou bolestí a bez jediného hnutí jsem snášela jejich pohledy i dopady studené rákosky na svém pozadí.

„Můžu vymazat tvoji hanbu.“

Tlak ještě zesílil. Vykřikla jsem, ruce od krve, a prosila ho – naléhavě *žádala* –, ať otevře oči. Ať mě neopouští.

„Můžu se postarat o to, abys už nikdy nezažila takovou ztrátu.“

V dalším záblesku jsem ležela na zádech a dívala se do zlatých očí. Hlava mi málem explodovala. Usmíval se na mě krásnými rty, kterými uctíval moji kůži – moje jizvy –, krmil mě krvavými lžemi a já byla vzteky bez sebe. Moje srdce se roztříštilo na tisíc kousků a pak se hořkou zradou zlomilo úplně.

„Už nikdy nezažiješ takovou bolest.“

Zmizel. A hned nato mě pod slunečními paprsky zasáhl kámen a natrhl mi kůži. Všechny moje obavy se naplnily. Nikdy mě nepřijmou. Nikdy mě neuvidí takovou, jaká jsem.

„Já tě vždycky uvidím.“

Další a další obrazy. Šíp, který prořízl kůži a zanechal palčivou bolest. Rudě zbarvený hlad. Neschopnost zastavit úder meče, který mi tak krutě vzal

dalšího blízkého. Sedím vedle ní a bojím se, že už nikdy neotevře oči, že přijdu o dalšího člověka, na kterém mi záleží. Zásilka v podobě krabičky s karmínovým polstrováním a hrůza a vztek, které následovaly. Hebká bílá srst potřísněná krví. Všechny ty lži. Kruté pravdy. Strach, že skončím jako ona. Zahořklá. Ničivá.

Bylo toho příliš.

Příliš mnoho.

A nekončilo to. Všechny bolestivé okamžiky mého života se mi vracely s překvapivou jasností. Bohové, bylo to nesnesitelné. Něco takového jsem nemohla ustát. Nechtěla jsem to prožít znovu, a přitom jsem věděla, že přijde víc. Víc utrpení. Víc ztrát. Ještě krutější prozření. Horší časy.

Nechtěla jsem tím procházet znovu.

Byla jsem slabá.

To byla pravda ze všech nejkrutější. Všechno by bylo mnohem lepší. *Snazší*, kdybych se prostě vzdala.

Tlak ustoupil a okolí se znovu začalo skládat dohromady. Cítila jsem slzy na tvářích. Viděla toho muže natahovat se přes mříže.

Mlha kolem se zachvěla a on naklonil hlavu. „Vždycky jsem tě viděl.“

On... mě opravdu viděl.

Naklonil hlavu na druhou stranu a dotkl se mříží. „Copak po tom netoužíš? Přestat bojovat? Osvobodit se od bolesti? Od paniky? Od strachu? Můžu to zastavit. Všechno vymazat. Bude to mnohem lepší. Mnohem *snazší*.“

Já... přesně to jsem chtěla. Konec. Ticho. Usmála jsem se. Klid.

„Pusť mě dovnitř.“ Sklonil bradu a jeho tělo se začalo ztenčovat. „Pusť mě dovnitř. Pusť mě dovnitř, *so'lis*.“ Jeho hlas se proměnil v šepot a přízrační tanečníci se chytali mříží a opakovali po něm: „*Pusť mě dovnitř*.“

„Můžeš mi věřit,“ řekl a jeho hlas se nesl prostorem jako ozvěna. „Vždycky.“
Nežádám tě, abys mi věřila.

Klopýtlo mi srdce. Věděla jsem, že *jeho* hlas vždycky odráží, co cítí: v přívalu vášně byl hluboký, ve znepokojení nebo nejistotě chraplavý a v dobré náladě hladivý jako víno nebo hedvábí. A pokud byl chladný a jemný zároveň, vždycky to znamenalo varování, že poteče krev.

Jeho hlas bych poznala *kdykoli*.

Nikdy by mě nežádal, abych mu věřila.

Slabé mravenčení v těle mě přinutilo pohlédnout na levou dlaň. Skrz vlínící se mlhu jsem zahlédla třpytivý zlatý vír... manželského otisku.

Zvedla jsem pohled k muži před sebou. Usmíval se na mě. Jeho úsměv byl bolestně krásný a... taky lživý. Stejně jako všechno, co sliboval. Věděla jsem, kdo je.

Co je.

Konec všech začátků.

Pravá Smrt.

Velký podvodník. Zloděj života a radosti. Velký spiklenec a manipulátor, který využívá slabosti a strachu druhých. První i poslední vrah. Monstrum nikoli z podstaty, ale z vlastní vůle.

„Dovol mi zbavit tě bolesti,“ zašeptala Smrt. „Vím, že jsi připravená, *solis*.“
Mlha kolem mého krku se rozplynula.

Smrt byla plná očekávání.

Nadechla jsem se co nejvíc zhluboka. „Nikdy.“

Smrt se na mě upřeně zadívala, zprvu možná trochu zmateně, ale hned nato ostřeji, odměřeněji. Napodobenina úsměvu zmizela a vrátila se jako špatně umytý flek. Chytil mříž, které se mu rozpadly v dlaních a explodovaly v třpytivý prach, a vstoupil dovnitř. Chapadla prvotní mlhy se uvolnila, sklouzla mi z krku a odvinula se i z rukou a z boků. Padla jsem dopředu na ruce, lapala po dechu a esence se stahovala po podlaze zpátky...

Ke svému zdroji.

Zvedla jsem hlavu a skrz prameny vlasů se moje oči setkaly s jeho. U nohou se mu kupila prvotní mlha.

Poklekl přede mnou, nejprve mi něžně odhrnul vlasy z čela a vzápětí je prudce sevřel v pěst, strhl mi hlavu dozadu a donutil mě prohnout se v páteři.

Chladná temnota pohltila zbývající zlaté mříže a vymazala klec. Postel se zhroutila a vzala s sebou i řetězy.

Naklonil se ke mně a na uchu mě zastudil jeho dech. „Stejně tvoje svolení nepotřebuju.“

To poznání mě zasáhlo jako dobře mířená rána. Smrt svolení nepotřebuje. Měla jsem to vědět.

„A ty, *solis*,“ procedil mezi zuby a přitiskl mi druhou ruku na hrudní kost tak silně, až se mi chtělo zvracet. „Ty ses pořád nepoučila.“

Uprostřed hrudi mi vzplanula palčivá bolest, změnila se v ledové plameny a pohltila celé moje tělo. Bolest byla tak strašná, že mi vzala hlas. Temnota ke mně vztáhla ruku.

K nám.

CASTEEL

Když jsem vyšel z koupelny, Kieran seděl u Poppy, s jednou rukou volně spuštěnou mezi kolena a druhou položenou na jejím rameni.

Utřel jsem si hrudník menším ručníkem, zamířil ke skříni a přitom ho koutkem oka sledoval. Měl skloněnou hlavu, bradou se skoro opíral o hrud. Vyčerpání z něj doslova sálalo.

„Musíš se vyspat,“ řekl jsem, ledabyle si prosušil mokré vlasy a pohlédl k oknu. „Za pár hodin bude svítat.“

„To je moje hláška.“ Zvedl hlavu a potlačil zívnutí. „Jsem v pohodě.“

Vytáhl jsem ze skříně kalhoty a hodil je na nedalekou truhlu. „Víš to jistě?“

„Jo.“

„Kecáš.“

„To říká ten pravej, kámo.“ Kieran se otočil a pohlédl na Poppy. „Pokaždé když se na ni podívám, říkám si, že teď už to přijde. Že konečně otevře oči.“

Promasíroval jsem si dlaní hrud, hned vedle jizvy od kostěné dýky, a ohlédl se na něj přes rameno. Do vrásek na čele se mu vrývaly obavy a ty samé se mi kupily v krku jako příliš hustý krém.

Sundal jsem si ručník z pasu a hodil ho spolu s tím menším do koupelny. Od chvíle, co dokážu vnímat emoce, jsem zjistil, že je Kieran mimořádně dobrý v jejich skrývání. Ne že bych dřív netušil, že svoji vyrovnanost a klid občas jen předstírá. Nedělal to tak často jako kdysi já, ale jen málokdy se v jeho hlase ozvala opravdová nejistota, natož aby se mu promítla do tváře.

Byl stejně zmatený jako já a nechtěl jsem mu přidělovat další starosti. Bylo těžké potlačit vlastní obavy, když jsem se tak moc bál, ale Kieran mi byl vždycky

velkou oporou. A protože teď potřeboval on mě, vzchopil jsem se, abych mu pomohl.

„Probudí se. Víím, že ano,“ prohlásil jsem a popadl kalhoty.

„Já víím.“ Otočil ke mně hlavu. „Jenže... ta její kůže, Casi. Je tak strašně studená.“

Nenechal jsem se tím rozhodit a oblékl si kalhoty. Pak jsem se k němu otočil. „Bude se potřebovat najíst. Hodně.“

„Emil to za tebe případně vezme.“

Zavrtěl jsem hlavou. „Rád bych věděl, proč zrovna on, když je nás tu tolik.“

„Protože mě baví dělat si z tebe legraci.“

„Mizero,“ zamumlal jsem.

Kieran se pobaveně usmál, ale vzápětí zvážněl a znovu se otočil k Poppy. Došel jsem k druhé straně postele, posadil se a odhrnul jí z tváře neposlušný pramen vlasů. Když jsem se pak znovu podíval na Kierana, pochopil jsem, že je ztracený ve vlastních myšlenkách.

„Co když...?“ Odkáslal si a zavřel oči. „Co když si nebude nic pamatovat?“

Kurva. Zasadil mi tou otázkou přímou ránu do srdce.

„Pomůžeme jí.“ Naklonil jsem se přes Poppy a chytil ho za zátylek. „Bude to pro nás oba těžký. Pro tebe asi víc.“

Zvedl hlavu. „To není pravda. Víím, že by tě to zabilo, Casi.“

„A proto bys to měl těžší.“ Stiskl jsem mu šíji. „Protože nebudeš myslet jen na Poppy. Budeš se bát i o mě a o to, jak to zvládnou.“

Nemohl na to nic říct.

„Věc se má tak, Kierane. Budu mít pocit, že *umírám*, ale nesložím se z toho. Musím tu pro ni být.“ Položil jsem mu ruku na rameno. „*Oba* tu pro ni budeme. Společně. Pomůžeme jí vzpomenout si.“

Pomalou se nadechl a pak přikývl. „Jo, pomůžeme jí.“

Sevřel jsem mu rameno. „Našel jsi nám už nějaký bydlení?“ zeptal jsem se, spíš abych ho rozptýlil.

„Pořád hledám,“ řekl a palcem jí hladil zápeští. „Mám se dívat po něčem konkrétním?“

„Hlavně aby tam předtím nebydlela Isbeth.“

Zaklonil hlavu a zatvářil se neutrálně, až na mírné zvednutí obočí. „Jo, to jsem si domyslel.“

Opřel jsem se o čelo postele. „Jen jsem se chtěl ujistit.“

„Jo, jasně.“ Položil si nohu na postel. „Řekneš mi, o čem jsi mluvil s Reaverem?“

„Neměl by ses jít vyspat?“

„Casi,“ povzdychl si.

Obrátil jsem oči v sloup. „A jak vůbec víš, že jsem s ním mluvil?“

„Vím všechno.“

Semkl jsem rty.

„To je fuk,“ zamumlal. „Než za tebou šel, ptal se mě, co chceš.“ Pohlédl na mě. „A abys věděl, udělal to tím nejnezdvořilejším způsobem, jaký si dokážeš představit.“

„Překvápko,“ utrousil jsem a natáhl se pro sklenici whisky, kterou jsem si před koupelí připravil na noční stolek. Lokl jsem si jantarové tekutiny a zkrivil rty. Pak jsem mu pověděl, o čem jsme mluvili a proč.

„Všiml sis té uschlé trávy a květin?“ zeptal jsem se nakonec.

„Ne.“ Zamračil se. „Myslíš, že je to Kolisova práce?“

„Dává to smysl.“ Znovu jsem se napil a pak mu sklenici podal. „Plus minus.“

Vzal si ji. „Dává. Taky mě to napadlo, ale nechtěl jsem nic říkat, abych ti zbytečně nenasadil brouky do hlavy.“ Polkl a opřel si skleničku o hrud'. „A protože jsem nevěděl, jak je to možné, když je v podstatě přízrak.“

„Očividně *není*,“ zamumlal jsem zamyšleně. „Nechápu, k čemu by mu byla krev Povznesených.“

„Ani já ne,“ řekl a zvedl sklenici. „Proč jsi nechal hlídat Chrám stínů?“

Pokrčil jsem rameny. „Napadlo mě, že by se tam prvotní bůh smrti vydal.“

„Super postřeh,“ poznamenal. „A dobrý nápad.“

„Já mám jenom dobré nápady.“

Zasmál se. „To víš, že jo.“

Usmál jsem se.

Podíval se na Poppy. „Celá ta věc s nádobou... Chápeš, co to znamená?“

Zvážněl jsem. „Isbeth neobětovala ani hovno.“

„Určitě už tě to taky napadlo,“ řekl a zadíval se mi do očí, „ale k čemu by jinak Poppy potřebovala?“

„Nad tím jsem už *taky* přemýšlel.“ Natáhl jsem se pro sklenici. „A nemám tušení.“

Kieran dopil a podal mi prázdnou skleničku.

„Debile,“ zamumlal jsem a postavil ji na noční stolek.

Pousmál se. „Mimochodem, dneska jsem ještě neviděl tvého bratra.“

Zhluboka jsem se nadechl a opřel se o čelo postele. „Odjel?“

„O tom nic nevím.“

Natáhl jsem nohy a zkrřížil kotníky. „A Millicent jsi viděl?“

„Ne, ale mám pocit, že ji vidíš jen tehdy, když chce ona.“

Asi měl pravdu. „Kdybych si měl tipnout, bude Malik tam, kde je ona.“

Nastala chvilka ticha. „Chce s tebou mluvit tvůj otec.“

Ach jo.

„Jak to chceš udělat, až přijede?“

„Sem určitě nesmí. Nikdo,“ zdůraznil jsem a kývl na něj. „Jdi spát.“

Otevřel pusou.

„To je rozkaz.“

Krátce se zasmál. „Stává se z tebe tyran,“ zamumlal.

Nic jsem na to neřekl.

Kieran chvíli mlčel. „Jo, a málem bych zapomněl. Naill vám s Poppy sehnal něco na sebe.“

„I když jsem rád, jdi už spát, kurva.“

„Jak chceš,“ utrousil, uvelebil se a zavřel oči.

Asi za minutu spal jako špalek. Zatracenej vlkodlak. Položil jsem ruku na Poppyinu a uzamkl emoce, abych Kierana nevbudil. Vlkodlaci sice usínají během pár vteřin, ale mívají neklidné spaní.

Bloudil jsem v myšlenkách – nejdřív ke svému otci. Věděl jsem, že se mu nemůžu vyhybat. Ať už byla Poppy vzhůru, nebo ne, musel jsem si s ním promluvit. K Poppy ho však nepustím, nechtěla by, aby ji takhle viděl.

Pak jsem se vrátil k rozhovoru s Reaverem a přitom zkoumal stíny v pokoji. Realita byla taková, že Kolis klidně mohl být ve Wayfairu, a stejně bychom ho neviděli.

Rychle jsem tu myšlenku zahnal, protože mě jen rozčilovala.

Jako další se mi vybavila Emilova slova, že ne všichni Povznesení jsou monstra. Co když měl pravdu? Přišlo mi to nereálné, zatím jsem se nesetkal s žádným, který by měl svědomí, ale ten poslední dům...

Neměli žádné zásoby krve.

A ještě překvapivější bylo, že nikdo z mrtvých nevypadal, že by byl na pokraji krvežíznivosti, nebo se měl proměnit v kravena.

I kdyby se mezi Povznesenými našly světlé výjimky, antipatie ostatních to nezmění.

Včetně mě.

Jakmile se oknem dovnitř vkradly první sluneční paprsky, uslyšel jsem dupání bot. Stočil jsem pohled ke dveřím, odtáhl se od Poppy a tiše vstal. Podle hučení éteru v hrudi jsem poznal, že dotyčný – Delano – právě dorazil do našeho patra. Došel jsem ke dveřím a otevřel je dřív, než stihl zaklepat. Zarazil se, očividně zaskočený, a prameny blond vlasů mu spadly z čela.

„Kieran spí,“ řekl jsem mu.

„Už nespím,“ ozvalo se za mnou rozespale.

Povzděchl jsem si. „Tak nic.“

„Promiň, že jsem tě vzbudil,“ obrátil se na něj Delano, „ale tohle musíte vidět.“

„O tom pochybuju,“ zamumlal Kieran a zabořil obličej do polštáře.

„Jo...“ Delano střelil pohledem po Poppy. „Za pár vteřin změníš názor.“

Uslyšel jsem šustění peřin, jak si Kieran sedal, přimhouřil oči a zaměřil se na Delana. Byl zmatený, nervózní a bledší než obvykle. Ustoupil jsem stranou a podržel dveře otevřené. „Co se děje?“

„Slunce.“

Zvedl jsem obočí. „Co s ním?“

Kývl k oknu. „Koukněte se sami.“

Zamračil jsem se a pohlédl na Kierana, který už taky zachytil jeho napětí. Vyměnili jsme si tázavý pohled a já jen pokrčil rameny. Došel jsem k oknu, otevřel okenice dokořán a opřel se rukama o parapet. Z tohoto křídla Wayfairu byl celkem slušný výhled na východní část města a na Západní vrcholy a Stroudské moře.

Díval jsem se na město zalité zlatavým světlem –

Prudce jsem se vyklonil. Oblohu zbarvovaly jemné odstíny růžové, levandulové a světle zlaté. Prázdnou oblohu!

Což nedávalo smysl. Vždyť svítalo. Otočil jsem se na západ a Kieran si mezitím stoupl vedle mě.

S údivem jsem pootevřel pusku.

„Já nic nevidím,“ řekl Kieran.

Delano přistoupil blíž. „Jo, ale něco je jinak.“

„Ne, všechno je –“

Zvedl jsem ruku, zastavil Kierana uprostřed věty a nasměroval mu hlavu na druhou stranu. Jeho překvapení mě vzápětí zasáhlo jako kyblík ledové vody.

„Řekni to,“ vydechl, odstrčil se od okna a znovu se prudce vyklonil. Chytil se parapetu. „Řekni mi, že nevidíš to, co já.“

Zamrkal jsem, abych se ujistil, že nemám halucinace. „No...“

„To přece není možný, Cási,“ vyštěkl ostře. „Blbost. Tamhleto,“ ukázal prstem, „to není možný.“

Nemělo by být.

Ale bylo. Oba jsme se dívali směrem k západu, kde nad Stroudským mořem vycházelo slunce. Tam, kde by správně mělo zapadat, ne vycházet.

„Co to má, kurva, znamenat?“ zašeptal Kieran.

„Jo,“ přidal se výmluvně Delano.

Všichni tři jsme zmlkli a vybavili si poslední verš toho prokletého proroctví:

Střežte se, neboť ze západu přijde konec, aby zničil východ a zpustošil vše, co leží mezi tím.

Byla mi hrozná zima.

Byla jsem...

Co vlastně?

Nevěděla jsem.

Nedokázala jsem přemýšlet.

Mysl mi halila hustá mlha, která ponechávala prostor jen bolesti – ostré, bodavé agónii pronikající do všech končetin. Tepání ve spáncích a za očima. Sucho v krku. Šízravý hlad v žaludku. Co se mi stalo? Kde jsem?

Nebo spíš... *kdo*?

Věděla jsem jen, *co* jsem.

Prvotní bohyně.

Zaměřila jsem se na své okolí a v hrudi mi slabounce zahučel éter. Ležela jsem v posteli, ale v čí? A záleží na tom?

Nadechla jsem se a ucítila známou vůni. Připomínala –

Hlavou mi projela ostrá bolest a přiměla mě k prudkému, krátkému nádechu.

Ticho prořízlo tlumené cvaknutí zavírajících se dveří. Ozvaly se kroky. Znovu jsem se nadechla, tentokrát hlouběji, a ta vůně zesílila. Kroky se zastavily.

„Jsi...?“ Hlas byl hluboký a melodický. Známý. Byl to *jeho* hlas. Ten, který mě vytáhl z temnoty. „Poppy?“

Byl... to...

„Slyšíš mě?“ zeptal se tiše. Cítila jsem jeho... jiskřivou naději s příchutí zoufalství.

Nedokázala jsem odpovědět.

„To je v pořádku,“ ujistil mě. „Jsem tady. Nejsi sama.“

Odměl se a já zatoužila po tom, aby mluvil dál, protože jsem měla dojem, že to dělává často. Taky jsem chtěla, aby přišel blíž, i když tím jen přizívoval můj hlad.

„Vidím, že se probouzíš,“ pokračoval po chvíli. „Cítím tvůj zmatek na jazyku. Asi ne tak silně jako ty, ale je to tak. Neuvěřitelné co?“ Vyprskl tichým, zastřeným smíchem. „S Kieranem to považujeme za hodně nečekaný vedlejší účinek Spojení.“

Kieran.

To jméno mi znělo povědomě. Důležitě. Snažila jsem se pochopit proč, ale měla jsem roztráštěnou mysl. Zachytila jsem jen útržky tmavě fialových listů a šum proudící vody. Měla jsem hlad.

Strašný, ukrutný hlad.

„Čekám, až se mi vrátíš,“ řekl po chvíli.

Prosím, otevři znovu oči a vrať se ke mně.

Už jsem to od něj slyšela. Mluvil ke mně, když jsem spala. Sdílel se mnou vzpomínky – naše vzpomínky. To vědomí mě zneklidnilo. Chtěla jsem si je znovu vybavit, znovu prožít, ale zůstávaly mimo dosah.

„A počkám,“ slíbil. „Ať to potrvá jakkoli dlouho. I kdyby to měla být věčnost. Budu tady.“

Postel se lehce prohnula. Na pravé ruce jsem ucítila teplo jeho těla, v nitru tlukot jeho srdce. Odpovídal rytmu toho mého. Bylo to zvláštní a...

Na tváři jsem ucítila dotek prstů, který spustil vlnu protichůdných pocitů – paniky i spalující touhy – a rozechvěl každý nerv v mém těle. Sálala z něj pulzující síla a moje esence na ni okamžitě zareagovala. Instinktivně jsem ji využila k tomu, abych otevřela oči.

Všechno bylo rozmazané.

Několikrát jsem zamrkala, až se svět konečně zaostřil. Krémové stěny se zlatým zdobením – a s tenkými prasklinami vedoucími od podlahy až ke klenutému stropu – osvětlovaly sluneční paprsky.

„Poppy.“

Bez váhání jsem na ten chraplavý šepot zareagovala a prudce se posadila. Nohy se mi zamotaly do příkrývky, takže jsem na postel dopadla nejdřív koleny a pak zvedla hlavu.

A spatřila ho.

Čas zpomalil a pak se zastavil úplně. Ani jeden z nás se nepohnul.

Byl pozoruhodně vysoký, i když se právě předkláněl a jedno koleno měl opřené o matraci, jako by se chystal lehnout si zrovna, když jsem se posadila.

Černé kalhoty mu dokonale obepínaly svalnaté nohy, a protože měl rozepnutý poklopec, visely mu nízko na bocích a odhalovaly ostré linie břišních svalů i tenoučký pruh jemných chloupků, táhnoucí se od pupku dolů.

Jeho hrud' a široká ramena byly nahé. Tělo měl štíhlé, pevné, a přesto nebezchybné. Na stažených břišních svalech i na hrudi měl jizvy a šrámy, dávno vybledlé do světlejšího odstínu než jeho pískově zbarvená kůže. Jedna z nich vyčnívala – byla čerstvá, zubatá, narůžovělá.

Proletěl mnou obraz – nebo spíš pocit – nepopsatelné bolesti a zlomeného srdce, tak silný, až mi vyrazil dech. Byla to moje bolest a... jeho zlomené srdce. Tím jediným jsem si byla jistá.

Odtrhla jsem od jizvy pohled. Na krku mu vystupovaly šlachy a ostrá, hrdá čelist byla porostlá krátkým strništěm. Měl plné rty, momentálně mírně pootevřené, jako by se zhluboka nadechl a zadržoval dech. Zbytek jeho tváře byl stejně souměrný jako jeho ústa. Připomínal dílo bohyně lásky. Do čela mu padaly černé vlasy, dotýkaly se stejně tmavých obočí a ve vlnách končily na vysokých, hranatých lícních kostech.

A ty oči...

Orámované hustými řasami černými jako uhel připomínaly dvě kaluže tekutého zlata.

Já... pamatovala jsem si je. Vždycky jsem si myslela, že...

Nemohla jsem si vzpomenout co, ale jednoznačně to byl ten nejkrásnější muž, jakého jsem kdy viděla. A byl...

Můj.

Jeho hrudník se prudce zvedl a na jazyku jsem znovu ucítila pachut' úzkosti a obav. Byly tak tíživé, že jsem se divila, jak je dokáže unést.

Spánky jsem měla jako ve svěráku. Přiblížil se ke mně a s tím se vrátil i hlad. Pronikal do svalů, tiskl se do kostí.

Potřebovala jsem se nakrmit.

Podle výrazu to pochopil. „Vím, co potřebuješ,“ řekl tichým, klidným hlasem. Pomalu, opatrně, jako by se bál, že mě vyplaší, se posadil na postel a otočil se ke mně čelem.

„Pojď ke mně, má královno.“ Natáhl ruku.

Sklopila jsem pohled k jeho ruce a v nohou se mi nahromadilo napětí. Když jsem si všimla, že mu chybí ukazováček, sevřelo se mi srdce, ale nemohla jsem si vzpomenout proč. Na levé ruce měl, stejně jako já, znamení. Zlatý vír. Pohlédla jsem mu do očí.

Vrozený instinkt mi napovídal, abych se od něj držela dál. Věděla jsem, že jsem mocná, ale... on taky. Cítila jsem, jak mu v žilách proudí éter. Byl podobný tomu mému, bylo v něm však ještě něco navíc. Naklonila jsem hlavu a zhluboka se nadechla. Úžasně voněl. Po borovici, koření, citrusech, sněhu a po *moci*. Ta vůně byla divoká, živočišná, a taky v ní bylo cosi prastarého, co přetrvalo celé generace. Cosi nekonečného. Musela jsem být opatrná.

Byla jsem *vysílená*.

V očích mu pulzovala aura a rozšiřovala se, dokud éter nepronikl do duhovek. Stříbrné záblesky esence byly protkané... *karmínem*.

Smrtí.

Éter stoupal, reagoval na sílu, která mu rotovala v očích a proudila v žilách. Ovládl mě hluboko zakořeněný, prastarý instinkt.

Ucukla jsem a dopadla do nízkého podřepu. Prsty na nohou jsem se dotkla podlahy, sklonila bradu a ohrnula rty. Z hrdla mi vyšlo tiché vrčení. Postavila jsem se na zesláblé nohy a hned vzápětí mě přepadla závrať a místnost se naklonila. Rozhlédla jsem se a na okamžik měla pocit, že vím, kde jsem.

Jakmile jsem zaslechla pohyb, trhla jsem hlavou.

Už stál na nohou. Pohyboval se mnohem rychleji než já. Dětila nás postel, avšak něco mi říkalo, že ne na dlouho. Mělce jsem se nadechla. Věděla jsem, že jestli vyrazí proti mně, nezastavím ho. Ledová panika mi sevřela vnitřnosti. Křečovitě jsem svírala ruce po stranách a těkala pohledem po místnosti, dokud jsem nezahlédla dvoje dveře. Musela jsem se odsud dostat.

„Poppy.“

Znovu jsem po něm střelila pohledem a sevřelo se mi srdce. Zněl utrápeně. Zlomeně.

„To je tvoje jméno,“ řekl opět tím klidným hlasem. „Já se jmenuju Casteel.“

Tělem mi projela křeč a bezděčně jsem jeho jméno zopakovala pohybem úst. Ochutnala ho.

„A ty jsi moje –“

„Vím, co jsem,“ přerušila jsem ho tichým, chraplavým šepotem, který mi dráсал hrdlo. „A vím, co jsi ty.“

Ztuhl v ramenou. „A my?“

Narovnala jsem se a znovu vdechla jeho vůni. „Ty... ty jsi konec a já jsem začátek i konec.“ V hrudi mi slabě plál éter a v zátylku mě brnělo. Sklonila jsem hlavu. „Jsme... prvotní bohové.“

„Jsme mnohem víc než to.“

Víc.

Zavřela jsem oči a spatřila naše těla propletená v horké vodě, z níž stoupá pára. Prudce jsem oči otevřela. Byly zavřené sotva pár vteřin, ale i to stačilo, aby se posunul k nohám postele. Ještě pár kroků a bude mít ke dveřím blíž než já.

Musela jsem jednat okamžitě.

„Poppy,“ oslovil mě znovu, tentokrát varovně. Naklonil hlavu a přimhouřil oči. „Ne-“

Vystřelila jsem vpřed a přeběhla k nejbližším dveřím. Prsty jsem vzala za chladnou kovovou kliku...

„Ne.“

Chytil mě a strhl zpátky.

„Co tě to, pro všechno na světě, napadlo?“ procedil a přitáhl si mě k sobě. Jeho pevné, horké tělo bylo jako zeď.

Vydechla jsem a jeho dotek mnou projel jako blesk. Ztuhla jsem, oči dokořán. Tenká látka noční košile byla úplně k ničemu – cítila jsem jeho horkou kůži na svých zádech.

Sklonil hlavu, otřel se drsným strništěm o moji tvář a jeho hrud se prudce zvedla proti mým žádům. Ten dotek mi zamotal hlavu ještě víc. „Poppy,“ vydechla.

Zazněla v tom něha, která mi sjela po páteři a rozlila se až do konečků prstů.

Zvedl hlavu a pošimral mě svým dechem na uchu. „Na co myslíš *ted*?“

Já... nebyla jsem si jistá. Jeho horké, pevné tělo tisknoucí se k mému ve mně budilo podivnou směsici emocí. Přestože mě instinkt varoval, že je nebezpečný, cítila jsem vlnu ukrutného chtíče a křivka jeho paží i tlak jeho hrudi na mých zádech mi byly důvěrně známé. Jako bych ho znala. Důvěřovala mu.

„Ať je to cokoli,“ zamumlal a jeho hlas ještě víc ztěžkl. Uvolnil sevření a já si znovu vybavila vlhký vzduch a chuť vášnivých polibků. Zavřela jsem oči a cítila,

jak se poddávám jeho objetí. Jedna z jeho rukou mi sklouzla po břiše a vyvolala další vlnu horkého chtění. „Jsem sto procentně pro.“

Otevřela jsem oči.

„Ale musí to počkat,“ dodal a otočil nás. „Bohužel.“

Až v tu chvíli mi došlo, že nás odvedl ode dveří – od obou.

Sakra.

Potlačila jsem spalující nutkání a pokusila se vyprostit.

„Přestaň,“ pronesl klidně, zatímco mě vedl zpátky k posteli. Podařilo se mi odtáhnout sotva o pár centimetrů. „Vím, že jsi zmatená, ale můžu ti pomoci.“ Jeho hlas zněl vyrovnaně, skoro konejšivě, a tlumil vztek, který ve mně bublal. „Nemusíš přede mnou utíkat. Můžeš mi věřit. Prosím.“

Věřit?

Instinkt – ostrý a neúprosný – protnul jeho prosbu jako meč hedvábí. Zaplavila mě energie, jiná než ta, kterou jsem znala. Chladnější. Temnější. Cizí. Děšivá.

Dodala mi sílu.

Zvedla jsem loket a vši silou, sycenou taky zmatkem a strachem, jsem ho praštila do žeber. Vydechl, zvuk se smísil s dunivým úderem a on povolil tak akorát, abych se mohla vytrhnout a ustoupit.

„Promiň,“ řekl a jeho slova mě překvapila stejně jako jemnost v jeho hlase. Měla jsem z něj dojem, že se neomlouvá často. „Nechtěl jsem tě vyděsit. Ani ti ublížit. To je to poslední, co bych kdy chtěl.“

„Ale stalo se,“ zachrapěla jsem dřív, než jsem stačila pochopit, odkud to obvinění pramení. Překvapeně pootevřel rty. „Ublížil jsi mi.“

Cukl sebou, jako bych ho znovu praštila. Jeho pohled, plný bolesti, mě znejistil a mimoděk jsem ustoupila a levou dlaní si přejela přes střed hrudníku. V místě doteku se ozvala ostrá bolest, která vystřelila až do ramen a paží. Sklonila jsem hlavu.

„Máš pravdu,“ zamumlal nakonec a ostře vydechl. „Ublížil jsem ti. A než si to odpustím, moje kosti se promění v prach.“

Ustoupila jsem o další krok, trochu omámená upřímností jeho slov. Říkal pravdu, o tom nebylo pochyb, ale...

... ale pravda neměla žádnou váhu. Věděla jsem, že se dá ohýbat podle vůle. A že si každý tvoří svou vlastní.

On taky.

„Ty...?“ Krátce zavrtěl hlavou, až mu lesklé vlny sklouzly do čela, a zhluboka se nadechl. „Pamatuješ si, jak jsem ti ublížil?“

Na jazyk se mi dralo na sto různých slov, avšak všechna se rozplynula dřív, než jsem je stačila vyslovit. Nedokázala jsem říct jedině. Tlak na hrudi zesílil. Jak jsem mohla mlčet?

Záleží na tom vůbec?

Ano.

Ne.

Žaludek se mi svíral hlady, hrud' nejistotou.

„Dobře.“ Zhluboka se nadechl, tentokrát nuceně, a přiblížil se, aniž jsem si všimla, že se pohnul. „Začneme znovu. Jmenuješ se Poppy. To už jsi asi pochopila.“ Na rtech se mu objevil krátký, ironický úsměv. „Já jsem Casteel, ale... mám rád, když mi říkáš –“

„Casi,“ vyklouzlo mi z hloubi duše.

„Správně,“ přisvědčil tiše a aura za jeho zorničkami zazářila. „Co si pamatuješ jako poslední?“

Před očima mi blikly stíny protkané zlatem. Zlaté mříže. Otevřela jsem ústa, ovšem jedině slovo, které ze mě vyšlo, bylo: „Bolest.“

Znovu sebou trhl a v tu ránu se mi v krku rozlila ledová, pronikavá bolest. Nebyla moje.

Zadívala jsem se na něj, oči dokořán. Ta bolest patřila *jemu* a nebyla jen fyzická, sahala mnohem hlouběji. Šokovalo mě, že ji dává najevo. Že si dovolí být tak zranitelný. Nestála jsem o to. Neměla jsem na to sílu.

A tak jsem se před ním uzavřela.

Bylo to jako zabouchnout dveře. Jeho bolest zmizela a vystřídalo ji překvapení nad tím, jak snadné to bylo. Měla jsem pocit, že jsem s tím dřív zápasila, ale *proč*, když to bylo tak jednoduché? Vždyť jsem prvotní bohyně.

„Jakou bolest si pamatuješ?“ zeptal se a znovu udělal krok vpřed.

Ani na to jsem nedokázala odpovědět. V mysli se mi mihl obraz – karmínová a matně bílá, krev a kosti.

„Nevadí.“ Zatnul čelist. „Společně na to přijdeme.“

Společně?

„Ale teď musíš mít hlad,“ pokračoval.

Prudce mě zabořilo v čelistech. Měl pravdu.

„Obrovský hlad,“ zamumlal a nepřestával se mi dívat do očí. Ani nemrkl. „Mám pravdu?“

Zůstala jsem zticha a dál střídavě otevírala a zavírala dlaně. Bolelo mě mluvit. Bolelo mě dýchat. Bolest hlavy se stupňovala, a když jsem se pokusila zamyslet, vynořovaly se mi před očima jen krvavé stíny. Slyšela jsem instinkt, jak mě varuje, ať mu nevěřím. Ať... *Uteč, než nad tebou získá ještě větší moc.* Ať ho zabiju. *Udělej to –*

„Přestaň,“ sykla jsem a přitiskla si dlaně ke spánkům.

„S čím?“ zeptal se ustaraně. „Poppy?“

Sundala jsem ruce a narazila na jeho upřený pohled. Jako by mi viděl až do duše. Nebylo mi to příjemné. Svěsila jsem ruce podél těla a snažila se soustředit. Musím...

Udělej to hned. Udělej to, než bude pozdě. Nebud’ –

„Slaboch,“ zašeptala jsem, zatímco mě ten krásný muž pozorně sledoval.

„Vždycky jsi byla tak slabá a křehká,“ zašeptal. „To na tobě miluju.“

„C-cože?“ Zachvěla jsem se. „Já... nejsem slabá.“

Vytřeštil oči. „Nic takového jsem neřekl.“

„Ale ano.“ Zhluboka jsem se nadechla. „Ano, řekl.“

Svraštil obočí. „Ptal jsem se, jestli tě bolí hlava.“

Zírala jsem na něj a svíral se mi žaludek. Pohybovaly se mu rty, slyšela jsem jeho šepot –

„Poppy?“ Stál blíž, nebo se mi to jen zdálo? „Co jsi slyšela?“

„Slyšela jsem...“ Položila jsem si ruku na břicho a podívala se ke dveřím.

„Ne.“

Okamžitě jsem po něm znovu střítila pohledem.

„Jinak to dopadne stejně jako předtím,“ varoval mě tiše. „Nemusíš přede mnou utíkat. Už ti neublížím.“

Nevěř mu.

Semkl rty, odmlčel se a pár vteřin mě zkoumal pronikavým pohledem. Nelíbilo se mi to.

Pak udělal něco zvláštního.

Usmál se, ačkoli v očích se to neodrazilo. „Mě se bát nemusíš.“

Jeho prohlášení mě zaskočilo. „Tebe se... nebojím.“

„Ne?“ ujistil se s potěšeným úsměvem. „Tak proč přede mnou pořád couváš?“
Já...

Natáhla jsem ruku za sebe a nahmátla chladnou kamennou zeď.

Zvedl obočí a zkrřížil ruce na prsou. Rozptýlilo mě, jak se mu při tom jednoduchém pohybu napnula kůže na pažích a svaly na hrudi se zohýbaly tím nejvíc *fascinujícím* způsobem. Do tváří se mi nahrnulo horko.

Upřímně, bylo to to poslední, čemu jsem měla věnovat pozornost. Skoro jsem v tom hlase, který mi našeptával, ať se soustředím, zaslechla frustraci. Patřil...

Nemohla jsem si vzpomenout komu. Podráždění narůstalo. Pevně jsem sevřela látku košile v dlani.

„Vím, že jsi zmatená,“ prohlásil.

„To... už jsi říkal.“

„Ještě jsem nedomluvil, princezno.“

Znovu jsem se zachvěla. To oslovení jsem od něj slyšela už stokrát, ne, tisíckrát.

„A navíc musíš být hrozně vyhladovělá. Hluboko uvnitř víš, kdo jsi,“ pokračoval. „A víš, kdo jsem já. Hluboko uvnitř si pamatuješ, jak moc pro tebe znamená.“

V ústech jsem měla sucho. Uvolnila jsem sevření košile.

„Tvoje láska ke mně je to jediné, díky čemu ses na mě ještě nevrhla. Navzdory tomu, jak moc se potřebuješ nakrmit,“ dodal, „nechceš riskovat, že mi ublížíš.“

Projel mnou šok. Tak proto jsem ignorovala instinkt, který mě varoval? Tepání ve spánicích zesílilo a svaly v mém těle bolestivě ztuhly. Přes hlad bylo skoro nemožné se soustředit.

„Přesto se ti nabízím,“ pronesl hlubokým, zastřeným hlasem. „Tak silná je naše láska.“

Zavřela jsem oči, ale nezabránila tím srdci, aby mu dalo za pravdu. Miloval mě. Byla jsem jeho –

Zničehonic mě přepadl ledový vztek. Pulzoval hluboko v mém nitru a přižívoval hlad. Přišel tak prudce a nečekaně, že se mi zatočila hlava a začalo mi hučet v uších. Ze strachu, že omdlím nebo se pozvracím, jsem zavřela oči.

„Penellaphe.“

Ten hlas – chladný, pohrdavý – mi vyrazil vzduch z plic. Prsty jsem si přejela po hrbolaté kůži na levé tváři.

Taková škoda.

Otevřela jsem oči a do krku se mi nahrnula žluč. Jakmile jsem *ho* spatřila, rozbušilo se mi srdce. Měla jsem pocit, že někdo odemkl část mojí mysli, která uchovávala to, na co jsem se snažila zapomenout. Hned jsem tu bledou, slonovinovou pleť, světlé vlasy i černé, bezedné oči poznala a vzpomněla si.

Masadonský vévoda.

Vévoda Teerman.

PRVOTNÍ

Ne.

Ne, to nemůže být pravda.

Nemohla jsem dýchat. Znovu jsem zavřela oči a rychle, zoufale zavrtěla hlavou. Byl přece mrtvý. Viděla jsem ho zcela jasně – jeho visící, polámané tělo, přibité ke zdi jeho oblíbenou rákoskou.

Tichý, zákeřný smích mě donutil oči otevřít. Bezkravné rty křivil v úšklebku a sjížděl mě bezduchým pohledem. Ucítila jsem odpor, jako by mi po těle lezlo tisíc pavouků.

Přejel si špičkami ostrých tesáků po spodním rtu. „Vždycky jsem tě měl radši v bílém.“

Podívala jsem se na sebe a ztuhla. Noční košile byla bílá, což nedávalo smysl. Předtím přece byla modrá, ne?

„Myslím, že se shodneme, že už nejsi tak čistá a nedotčená, jak naznačuje barva Vyvolené,“ poznamenal. „Ovšem kdy jsi vlastně byla opravdu... nedotčená?“

S tlakem na hrudi jsem si uvědomila, že stěny už nejsou zlaté a krémové, ale ztmavly do mahagonového obložení. Cítila jsem *jejich* pohledy, morovou nákažu *jejich* přehnaně přátelských rukou a chladný, hladký povrch rákosky na kůži.

Naklonil hlavu a do čela mu spadl pramen světlých vlasů. „Byla jsi velmi, velmi zlobivá, Penellaphe. A ty víš, co to znamená.“

Samozřejmě, že jsem to věděla.

Trest.

Lekce, které možná nezanechávaly jizvy na kůži, ale *špinily* mi duši a probouzele lepkavý pocit studu, který mě dusil a paralyzoval.

„Teď buď hodná holčička,“ dodal a natáhl se ke mně.

Zadívala jsem se na jeho ruku, bez ukazováčku a se zlatým vírem.

Nedávalo to smysl. Teerman žádné znamení neměl. Vzhlédla jsem a pootevřela rty. Vévoda zmizel a sotva pár metrů ode mě stál *on*. Bledá kůže byla pryč a nahradila ji pokožka v teplém, zlatavém odstínu.

Klopýtla jsem, narazila do židle a všimla si krémově zlatých stěn. Tělem mi projela další křeč. Nebyly ještě před chvílí...? Přitiskla jsem si dlaně na čelo. Pohlcená zmatkem, s myšlenkami zamotanými jedna do druhé, jsem těkala pohledem po zlatých lištách a pískovcových zdech.

Já... vůbec jsem tomu nerozuměla.

„Všechno bude v pořádku.“ Jeho výraz byl plný obav. Nemohla jsem se na něj dívat. Bolelo to. „Pomůžu ti,“ ujistil mě.

Nevěř tomu, co říká, varoval mě instinkt. *Podívej se na něj. Doopravdy.*

Udělal jsem to a zachvátila mě hrůza. Navzdory tomu, že jeho slova zněla upřímně, stál u sedačky Teerman.

Co... co se to děje? Nějaké kouzlo? Prvotní esence? To bude ono. Jak by ale Teerman dokázal vyvinout takovou sílu? Nebyl přece...

Do spánků mě praštila pronikavá bolest, umlčela všechny myšlenky a na chvíli mě omráčila.

Teerman s tím svým podělaným úšklebkem, který jsem z duše nenáviděla, přejížděl štíhlými prsty po dřevěném rámu pohovky. Potichu zamlaskal. „Vím, co potřebuješ.“

Chtělo se mi zvracet.

„A poskytnu ti to.“ Spustil ruku podél těla a já si uvědomila, že se nedotýkal rámu, ale své rákosky. V tlumeném slunečním světle se zalesklo červenočerné dřevo. „Přesně tak, jak to máš ráda.“

Fakt se mi chtělo zvracet.

Ale až potom.

Přišel blíž.

Napnula jsem smysly a napjala svaly v očekávání jeho dalšího pohybu. „Ne... nepřibližuj se ke mně!“ vyštěkla jsem.

„Se mnou jsi v bezpečí,“ přísahal.

Ne. Zavrtěla jsem hlavou. *Kecy.* Nesměla jsem mu uvěřit. Nesměla jsem mu skočit na lep a uvěřit jeho sladkým řečem a slibům plným lásky a oddanosti.

Byly to lži. Nebyl schopný –

Místenost se rozplynula a já spatřila zlaté podlahy a mříže pozlacené klece.

Couvla jsem, rozbušilo se mi srdce a zalapala jsem po dechu. Rychle jsem zamrkala. Ten záblesk – nebo vzpomínka – trval jen mžik. Pozlacené mříže zmizely, ale zůstaly jako ostrá připomínka toho, co by se stalo, kdybych mu uvěřila.

Byla bych zase uvězněná.

V kleci.

A to se už *nikdy* nestane.

S klidnějším dechem jsem se mu zadívala do očí.

Ve tváři se mu zrcadlila bolest a cosi jako smutek. Žádná z těch emocí se k němu nehodila. Zhluboka se nadechl a narovnal ramena. Poznala jsem, ve kterém okamžiku mu došlo, že nemám problém vybojovat si odchod násilím.

A pochopila jsem, že udělá všechno, co bude v jeho silách, aby mi v tom zabránil.

Už nikdy.

Chytila jsem se svého hněvu, vytáhla ho na světlo a nechala ho proniknout hluboko do kostí, vsáknout do svalů a proudit žilami. Éter bez ustání pulzoval.

Povzděchl si. „Takže se tomu asi nevyhneme, co?“

Vrhla jsem se na něj.

Bez námahy ukročil stranou. „Musíš se víc snažit.“

Jeho prohlášení na mě zapůsobilo jako křesadlo na kámen a vyvolalo další výbuch zuřivosti. Zachytila jsem se o čelo postele, otočila se, vykopla a zamířila na jeho nohy.

V koutku mysli jsem věděla, že to nebylo tak plynulé, jak by mělo. Otočka i kop byly dost ztuhlé. Byla jsem příliš pomalá a on dobře předvídal, co udělám, a snadno mě přeskočil. Vyskočila jsem, otočila se k němu a zasadila mu tvrdý úder do břicha.

Klopýtl a vyprskl smíchy. „Au.“

Znovu jsem ho praštila, zablokoval mě však předloktím. Neodradilo mě to a trefila jsem ho do čelisti. Tentokrát nebyl dost rychlý, aby se vyhnul. Zasáhla jsem ho pěstí do obličeje a strhla mu hlavu dozadu. Udělalo mi to radost, ale neztrácela jsem čas. Rychle jsem se obrátila ke dveřím.

Chytil mě za rameno a přitáhl k sobě. Na tváři mě zalechtal jeho dech. Zášeptal: „Vím, že to umíš líp.“

Tiše jsem zavrčela a zvedla nohu, abych mu dupla na nárt.

Než jsem se ho však vůbec stačila dotknout, zvedl mě ze země a odhodil do strany. Zalapala jsem po dechu a připravila se na tvrdý náraz.

Zbytečně.

Přistála jsem na posteli a odrazila se, na chvíli vyvedená z míry a zmatená tím, co se právě stalo.

Přišel se samolibým úsměvem blíž – dokonalá ukázka arogance nejvyššího kalibru, až na to, že... Zlatý lesk v jeho očích pohasl a on vypadal smutně.

Srdce se mi prudce sevřelo. Nelíbilo se mi, že je smutný –

Rychle jsem tu myšlenku potlačila. Byl to jen trik. Musela jsem se soustředit. Zhluboka jsem se nadechla a počkala, až bude jen krok ode mě, načež jsem se zaklonila a vykoplá nohy.

Dostal ránu přímo do hrudi a zapotácel se. „Kurva,“ vydechl. „Myslím, že jsi mi zlomila žebro, princezno.“

Měla jsem být ráda, ale když jsem sklouzla z postele, bylo mi spíš špatně. Rychle jsem přeběhla k jedněm dveřím, vzala za zlatou kliku a prudce otevřela –

Uvítala mě prostorná vana na nožkách – naprosto *dechberoucí*.

„Špatné dveře.“

Zasyčela jsem a otočila se ke druhým dveřím. Byl tak neuvěřitelně rychlý, že se během zlomku vteřiny ocitl přímo před nimi.

Vystartovala jsem po něm a zasypala ho sérií kopů a úderů. Byl ale dobrý a rychlý a jeho pohyby tak plynulé, že se zdálo, jako by byl součástí vzduchu. Obratně blokoval každý můj úder, ale když zachytil další a odstrčil mě, všimla jsem si, že se mu na kůži začínají rýsovat temně fialové modřiny. Naplnilo mě to směsicí uspokojení a zároveň smutku. Došlo mi, že mu působím bolest, a zároveň mě přepadly výčitky svědomí, že ubližuju někomu, koho...

Znovu mě ostře zabořilo ve spáncích a ztratila jsem balanc. Chytil mě za ramena a já prudce zvedla hlavu.

V okamžiku, kdy se naše pohledy setkaly, jeho ostře řezané rysy, původně strnulé a vážné, zjihly. „Nemusíme to dělat.“

Zvedla jsem koleno a zamířila mu na břicho. Zaúpěl a pustil mě. Bez váhání jsem se otočila ke dveřím.

S nadávkou mě popadl kolem pasu a otočil zpátky k posteli. Frustrovaně jsem zavrčela.

„Vrč si, jak chceš,“ řekl se zatnutou čelistí. „Přese mě se nedostaneš.“

Nebylo pochyb, že mě tady chce za každou cenu udržet. V jeho očích i hlase plál oheň, který mi byl *až podezřele povědomý*.

Už nikdy víc.

Vrhla jsem se na něj, předklonila se a prudce vykopla. Vyskočil a vyhnul se mi. Narovнала jsem se a zalapala po dechu. Na čele se mu leskly kapky potu a z koutku rozbitého rtu mu až na bradu stékala krev. Do nosu mi pronikla její kovová vůně a zahryzl se do mě hlad.

Potřebovala jsem se nakrmit.

Věděla jsem, že když to udělám, mohla bych ho porazit, místo abych se marně snažila utéct. Měla bych se nakrmit, ale...

Něco mi v tom bránilo. Moje nedůvěra? Přiblížit se natolik, abych se z něj nakrmila, by mě učinilo zranitelnou. Nebo šlo o to, že na mě ani jednou nezaútočil?

Stejně to bylo jedno.

Udělal krok vpřed a já mu vrazila koleno přímo do rozkroku. Rychlým pohybem se ochránil stehnem a hned nato se pokusil přišpendlit mi ruce k bokům.

Uvědomila jsem si, že se pokouší o držení, které by mě nutilo se podrobit, a schválně jsem podklesla v kolenou.

Nebyl na to připravený, na okamžik mě pustil, a když jsem dopadla na kolena, zaklel. Ignorovala jsem tupou bolest, zhoupala se na paty a vyskočila na nohy.

Po temeni hlavy mi přeběhl mráz a na okamžik se mi zatmělo před očima. Ztěžka jsem dýchala a couvala, dokud jsem nenarazila do zdi. Zatímco on čekal na můj další pohyb, já jsem cítila, jak mě čím dál víc pohlcuje rozrušení a vyčerpání.

Z posledních zbytků sil jsem se odstrčila od stěny a vyšvihla se na židli, která stála poblíž. Nejistě jsem na ní balancovala a pak seskočila jeho směrem. Dřevěné nohy zaskřípaly o podlahu, jak se zoufale snažily odolat odporu země.

Rychle jsem prolétla vzduchem, napjala svaly, začala se stáčet a natahovat nohu –

Jenže ten bídák mě chytil ve vzduchu.

Vztekle jsem zavrčela. Bez námahy si mě přitáhl k sobě a do nosu mě praštila jeho vůně borovice a koření. Snažila jsem se vyprostit, ale držel mě v objetí jako v železném svěráku.

„Klidně v tom můžeme pokračovat celou noc,“ dobíral si mě tiše, „ale radši bych dal přednost jiným aktivitám.“

Poháněná vztekem a panikou jsem bez přemýšlení strhla hlavu dozadu a trefila ho do brady. Překvapeně vydechl a k tepání ve spáncích se přidala i ostrá bolest temene.

„Sakra,“ zaklel a povolil sevření natolik, že jsem se mohla vymanit. „To snad ani nebylo nutné.“

Rozběhla jsem se ke dveřím.

Chytil mě za paži, otočil, zvedl ze země a znovu přitáhl k sobě.

Bohové, ta jeho síla byla ohromující.

Znovu se vzdálil ode dveří a já zoufale hledala jiné únikové cesty. Marně. Vzdálenost mezi mnou a svobodou se každou vteřinou zvětšovala. V zoufalé snaze se osvobodit jsem vytáhla nohy nahoru a strhla nás oba dozadu. Narazil zády do dřevěného sloupku postele, který hlasitě zavrzal. Uhnul o krok do strany a vrazil ze sebe bolestivý vzdech. Znovu jsem zvedla kolena a opřela se do zad.

Sletěl, tentokrát ale na postel místo na podlahu, a já skončila ležící zády na jeho hrudi.

„Pusť mě!“ Zuřivě jsem se zmítala, ale dosáhla jsem jen toho, že mě svíral čím dál pevněji.

„To nemůžu, Poppy,“ řekl s nádechem upřímné lítosti.

Zaryla jsem mu nehty do paže, kterou mě držel kolem pasu, a zaslechla, jak sykl bolestí. Poskytlo mi to trochu prostoru – právě tak akorát, abych mohla natáhnout ruku dozadu a vrazit mu loket do břicha. Zaklel a povolil sevření. Přetočila jsem se k němu čelem a zvedla ruku.

Chytil mě za zápěstí. „Ty máš teda vychování,“ poznamenal s krvavým úsměvem. „To se přece nedělá, bít ostatní.“

Objal mě kolem pasu a znovu mě stáhl dolů. Ani nevím jak, ale najednou jsem na něm ležela rozkročená, moje nejměkčí část přitisknutá k jeho nejtvrdší.

Měla jsem pocit, že slyším kroky, ale na chvíli jsem přestala myslet. Přemohl mě pocit, který ve mně vyvolával.

Líbilo se mi to.

Hodně.

V mém nitru se strhla hotová bouře pocitů – matoucí směs touhy a strachu. Obojí bylo nepříjemné. Potřebovala jsem se pohnout, ale místo toho jsem se

poddávala tomu, jak jeho srdce bije ve stejném rytmu jako to moje. Vdechovala jsem opojnou směs jeho vůně a krve a žilami mi proudilo příjemné teplo. Chtěla jsem to. Chtěla jsem *ho*. Zachvěla jsem se. Bylo to ohromující a na vteřinu jsem si nedokázala vybavit, proč jsem se s ním vůbec začala přát.

Nejsi tady v bezpečí.

Instinkt se ozval a připomněl mi, co je zač – *lhář, zloděj, manipulátor... vrah a monstrum*. Příval chůtice a touhy tím však nezmizel.

Proboha, něco se mnou nebylo v pořádku.

Jeho hrud se zvedala pod mojí, roztahoval nosní dírky a jeho oči temněly do hlubokých medových tónů. V podbříšku mi pulzovalo vzrušení.

„Princezno?“ Zvedl hlavu. „Cítím tvoji touhu.“

Okamžitě mě zalila horkost a zčervenala jsem až na uších. Kroky se blížily.

Naše ústa byla tak blízko, že když promluvil, jeho rty se dotkly mých. „Prakticky ji cítím na jazyku. Chutná po medu,“ zamumlal. Lehce jsem otočila hlavu a zavřela oči.

Dech mi uvízl v hrudi a najednou se mi vybavila vzpomínka: chladná noc pod rudými listy, jeho horké, pevné tělo za mém, jeho ruka mezi mými stehny. Z nitra se šířil teplý, šimravý pocit a byl tak silný, že dokázal přehlušit všechno, dokonce i tepající bolest v hlavě. I hlad. *Vzpomněla jsem si*. Byli jsme v Krvavém lese a znala jsem ho pod jiným jménem. Byly tam strážce, avšak nevadilo mi to. Znovu jsem se zachvěla.

Byl první, kdo mi svým dotekem ukázal, co je rozkoš.

Byl můj první úplně ve *všem*.

Ne.

Ten šepot nezněl jako instinkt, ale spíš jako...

Na tváři mě zašimral jeho dech. Věděla jsem, že bych se měla bránit, byli jsme moc blízko u sebe a bylo to nebezpečné –

Zlehýnka mě kousl do spodního rtu a vyrazil ze mě toužebný vzdech. Prudce jsem otevřela oči.

Zamrkal a slabá stříbrná aura za jeho zorničkami zazářila.

Pak se pohnul a překulil mě pod sebe.

Váha jeho těla i náhlá blízkost mi ochromily smysly. Nehnula jsem se ani o centimetr. Když mi chytil zápěstí a zvedl paže nad hlavu, nebránila jsem se. Když je sevřel v jedné ruce, ani jsem se nepokusila vymanit. Vnímala jsem jen

jeho. Jeho tělo. Jeho teplo. Tu hříšnou touhu, co pramenila z toho, že ležím pod ním. Jak mě –

„Ať tě ani nenapadne,“ zvýšil hlas, „otevřít ty dveře, Kierane.“

Ztuhla jsem. Před očima mi probleskl obraz mohutného, plavého vlka. Nebo spíš... vlkodlaka. Tiše jsem to jméno zopakovala a hned poznala, že pro mě něco znamená, že je důležitý. Pro mě. Pro nás –

Hlavou mi projela ostrá bolest a prudce jsem vydechla. Zaklonila jsem se, nebo se o to aspoň pokusila, ale marně, nebylo kam.

„Co se děje, Casi?“ ozval se tlumený hlas.

Bolest se vrátila ještě silněji a srdce začalo neklidně tlouct.

Díval se mi upřeně do očí. „Nic.“

„Kecáš,“ odpověděl druhý hlas. Došlo mi, že mi něco brání zapamatovat si jeho jméno, i když jsem ho napoprvé poznala. Stejně jako jméno toho nade mnou. „Je vzhůru. Cítím ji.“

Nechápavě jsem svráстила obočí. Cítil mě?

Zaslechla jsem, jak lomcuje klikou dveří.

„Ne!“ přikázal ten nade mnou a místnost zaplavila energie, ze které mi naskočila husí kůže.

Klika se přestala hýbat, na chvíli se rozhostilo ticho a pak se vlkodlak zeptal: „Fakt jsi na mě právě použil nátlak? Vždyť mě ani nevidíš, pitomče.“

„Zoufalé časy si žádají zoufalé činy,“ odpověděl ten druhý, ale neznělo to vůbec omluvně.

I když mě to stálo nemalé úsilí, odtrhla jsem od něj pohled a stočila hlavu ke dveřím. V hlavě se mi zrodil nápad.

„Poppy,“ pronesl tiše, s náznakem pobavení v hlase. „Ať máš v úmyslu cokoliv, nedělej to.“

Navlhčila jsem si suché rty.

Povzdechl si. „Takže mě hodláš ignorovat.“

Zase měl pravdu.

„Nechce mě pustit ven!“ vykřikla jsem a hned nato sykla bolestí, jak mě po dlouhém mlčení pájilo v krku. „Prosím –“

Zakryl mi pusu rukou, aby mě umlčel, a sotva jsem na rtech ucítila jeho drsné mozoly, nebyla jsem schopná slova. Nemohla jsem uvěřit, že to udělal.

„Co tam děláte, sakra?“ ozval se vlkodlak z chodby.

Vykřikla jsem proud nadávek, které zněly jako nesouvislá snůška nesmyslů. Zvedl obočí a palcem mě jemně pohladil po bradě. „Mám pocit, že je asi dobře, že jsem ti nerozuměl.“

„Seru na to,“ zaznělo tlumeně z chodby. „Prostě jdu –“

„Jestli ty dveře otevřeš, uteče,“ varoval ho ten nade mnou. Z jeho hlasu i výrazu zmizel všechnen humor, přesto dál pomalu, skoro uklidňujícím způsobem, přejížděl palcem po mojí bradě. „Nebo ti dá co proto.“

„To by neudělala...“ Vlkodlak se zarazil. „*Kurva.*“

„Jo,“ zamumlal ten nade mnou a jeho zastřený tón mě přimrazil. „Nech to na mně.“ Zavřel oči a zvažněl. „Prosím.“

Když se rozhostilo ticho, prudce se mi sevřelo srdce a po chvíli se ozvalo jen: „Dobře.“ Měla jsem pocit, že vyslovit to ho stálo skoro všechnu sílu.

Všimla jsem si, jak se tomu nade mnou ulevilo. Chvilí bylo ticho a pak jsem zaslechla, jak vlkodlak odchází. Měla jsem zvláštní pocit, že se vzdálil co nejdál. Že prostě musel. Nevěděla jsem, jak to vím, ale šlo o něco hlubšího než jen o zostřené smysly.

Pár vteřin jsem toho nad sebou jen pozorovala. Jediné, co se na něm hýbalo, byla jeho hrud' a palec. Vypadal zamyšleně, a přestože jsem tušila, že kdybych teď chtěla, mohla bych ho přemoct, nedokázala jsem od něj odtrhnout oči. Došly mi všechny výmluvy.

Husté řasy vrhaly stín na tmavší kůži pod očima a já sjela pohledem po strništi k jeho zatnuté čelisti. Modřiny, které jsem mu před pár minutami uštedřila, už začínaly blednout a rozseknutý ret se zahojil. Pro lásku boží, byl tak krásný.

„Proč nebojuješ?“ zeptal se napjatým hlasem, jako by mu každé slovo dělalo problém. Sklouzl palcem z mých rtů. „Ptáš se sama sebe, viď?“ Rozevřel prsty a rozprostřel mi je na tvář. „A důvod určitě taky znáš.“

Znám –

Palčivý, neúprosný tlak mi sevřel hlavu do pomyslného svěráku a chvíli jsem se lekla, že se na nás zřítíl strop. Zavřela jsem oči a pořádně se nadechla.

„Poppy,“ oslovil mě chraplavě. „Nechci se s tebou prát.“

Nevěř mu.

Prudce jsem otevřela oči. Ty jeho se leskly jako broušené citríny. „Dovol mi, abych tě té bolesti zbavil.“

To už jsem jednou slyšela a byla to lež, ale...

„Můžu ti pomoci,“ sliboval.

Srdce mi našeptávalo, ať mu věřím. Že můžu. Dívala jsem se, jak se usmívá a v jedné tváři se mu rýsuje hluboký dolíček.

„Máš bolesti,“ pokračoval hlasem plným úzkosti. „Můžu ti od nich pomoci. Moje krev je tvoje. Moje síla je tvoje.“ Zachvěl se. „*Já* jsem tvůj.“

Udělej to.

Zabij ho.

Zavřela jsem oči. Zuby jsem svírala tak pevně, až mě bolela čelist. Nemohla jsem –

Zabij ho, než pochopí, co jsi zač.

Musela jsem ho zastavit.

Zabij ho, než bude pozdě. Věděla jsem totiž, jak to skončí.

Přesto jsem se jeho sevření nebránila.

„Jsi tak hloupá. Tak slabá. Vždycky jsi byla zklamáním.“ Jeho smích křupal jako led a mrazil mě na kůži. „Prosím, dovol mi, abych ti pomohl.“

Pálilo mě v očích a svírala se mi hrud'. Jak mi mělo pomoci, když mi najednou říkal, že jsem slabá a zklamání?

„Ksaku, Poppy,“ zavrčel. „Podívej se na mě!“

Poslechla jsem ho spíš kvůli překvapení. Poprvé od probuzení na mě zvýšil hlas. Čekala jsem, že v jeho tváři uvidím samolibý výraz, ale po povýšeném úšklebku v něm nebyla ani stopa. Jeho oči pátraly v mých, jako by něco hledaly.

Roztřeseně vydechl. „Miluju tě, Poppy.“

Já te-

Ztěžklo mi srdce a do spánků se mi ostře opřela bolest. Jeho hlas. Jeho slova. I přes bolest hlavy jsem věděla, že jsem je už někdy slyšela, a navzdory svým chaotickým myšlenkám jsem věděla, že mluví vážně.

Vždycky a navždycky –

S výkřikem jsem se prohnula v zádech, když mi drtivá síla sevřela lebku a vyslala do těla šokové vlny, které mi vzaly dech.

Najednou se zvedl, přitáhl si mě do klína a chytil mě za tváře. Pocítila jsem obrovský hlad, který rychle pohltil i slabý příliv síly. Pod tou zuřivou potřebou se šířilo ještě cosi jiného – něco jako požár, co drásal samotné jádro mojí bytosti. Byla to zvrácená temnota. Když jsme si pohlédli do očí, vzedmula se ve mně krvavá touha zabořit mu tesáky do krku. Ne abych se nakrmila.

Ale abych ho zabila.

Ano.

„Musíš se nakrmit, Poppy. Udělá se ti líp,“ přemlouval mě svůdným hlasem. „Opravdu. Vezmi si, kolik jen potřebuješ.“

Hladověla jsem do poslední buňky v těle. Upřeně jsem se zadívala na jeho býčí krk.

Měla bych si dát. Všechno.

Žaludek se mi stáhl strachem a pokusila jsem se odtáhnout.

Zastavil mě v pase a bolestně zaúpěl. „Musíš mě poslechnout,“ vydechl chraplavě, položil mi dlaň na šíji a jemně mi pootočil hlavu ke svému krku. Dotkla jsem se nosem jeho kůže a vdechla jeho vůni. „Musíš se nakrmit, Poppy.“ Sevřel moji tvář v dlani. „Prosím.“

Ta prosba.

Zlomila mě.

Už jsem se dál nedokázala ovládat. Na chvíli jsem se zastavila nad jeho tepnou a pak se zakousla.

První kapka jeho krve vyvolala příjemné chvění v celém mém těle. Ta chuť...

Pro lásku boží.

Byla to rána pro moje smysly, kyselá i sladká. Stékala mi do krku a já polykala, zatímco mě v koutku vědomí cosi nepříjemně, slabě hlodalo. Brzy se to rozpustilo v teple a struktuře jeho krve, která byla hustá, hrála a ze všeho nejdřív zaplnila prázdnotu v mojí hrudi. Měla tu nejúžasnější chuť. Chtěla – ne, potřebovala – jsem víc, tiskla se k němu a objímala ho kolem krku.

Vjel mi prsty do vlasů, zatímco jsem zhluboka pila a s každým tahem se chvěla. Držel mě pevně u sebe, a jak jsem pila, mlha v mojí mysli se pomalu rozpouštěla a s ní i rudé záblesky. Po chvíli jsem vytáhla tesáky a zasténala. Z těla odcházelo napětí, křeč mizela a byla nahrazována příjemným, podmanivým vzrušením. Posunula jsem se v jeho náručí a sedla si na něj obkročmo.

„Bohové, ani nevíš, jak je skvělé tě zase objímat,“ vydechl ztěžklým hlasem. „Nevím, co nás čeká, ale ať to bude cokoli, společně to zvládneme.“

Mluvil tiše a přitom mě hladil po tváři a po vlasech. Jeho slova mě zpočátku mátlá, ale jakýkoli dotek jsem vítala. Byl důležitý, protože mi byl dlouho odpírán. Znovu jsem popotáhla a nabyla dojmu, že už jsem to někdy zažila.

Protože zažila.

Nebylo to poprvé, co mi nabídl svou krev. Stejně jako já jemu. Udělali bychom pro sebe cokoli.

„Nechci o tebe přijít.“ Hladil mě po vlasech. „Už nikdy. Vždycky tě přivedu zpátky.“

Jeho krev chutnala jako tekutý oheň, rozlévala se do všech zákoutí mého těla a probouzela zvláštní druh horkosti. Vydala jsem tichý zvuk, podobný vrnění, a on se ke mně přitiskl boky. Cítila jsem ho na sobě, tvrdého, silného, a s tím i přívál vzrušení v podbřišku. Pro lásku boží, byl tak velký... Mezi stehny jsem cítila vlhko.

„Proboha,“ zasténal a zachvěl se. „Víš, co se mnou děláš?“ Vtiskl mi prsty do pasu. „Pochopíš to někdy? Doopravdy?“

Věděla jsem, že ho chci.

Hodně.

Zasténala jsem a nadzvedla se, abych ho cítila přesně tam, kde jsem ho toužila mít ze všeho nejvíc. V prsou se mi usadila tíha, vztyčenými bradavkami jsem se otírala o jeho hrud', bez ustání zvedala boky a zaráyvala mu prsty do předloktí. Když jsem se rozkrokem otřela o jeho tvrdý penis, tiše zavrčel, napjal se v bocích a jeho ruka přistála na mé, načež sklouzla dolů a zanechala za sebou stopu chvění. Sevřel mi zadek.

Polkla jsem a svět kolem se začal měnit. Hnědé stěny a pomalé, pravidelné houpání... lodi. Viděla jsem samu sebe, jak držím deník vázaný v červené kůži, a pochopila jsem, že jde o jeho vzpomínku. Byl mezi mými stehny, oči žhavé, rty lesklé, a usmíval se, dolíček v pravé tváři.

„Bohové,“ zasténal, když jsem se k němu znovu přitiskla. „Myslím, že moc *dobře* víš, co se mnou děláš.“ Pevně mě chytil na boku. „Nemůžu uvěřit, že to řeknu –“ Znovu zasténal a sevřel látku mojí košilky v dlani. „Ale musíš se chovat slušně.“

Všechno, co řekl dalšího, se ztratilo v mojí touze po něm, po jeho krvi, po jeho těle, po tom tvrdém, silném údu, o který jsem se třela. Hrdelně zavrčel.

Moc jsem toužila po tom, aby mezi námi nebyly žádné překážky, byla jsem netrpělivá a vzrušení se s každým pohybem stupňovalo. Přestala jsem polykat a odevzdala se chťiči. Napětí mezi mými stehny dosáhlo stupně, který se skoro nedal vydržet. Tření nestačilo.

„Držím tě,“ zaseptal, chytil mě za bok, ale nepohnul se, aby oblečení mezi námi odstranil.

Pustila jsem jeho ruku a natáhla se dolů.

Okamžitě mě zastavil a chytil za zápěstí. „Ne.“

Frustrovaně jsem zakňourala.

„Nic nechci víc než být v tobě a cítit, jak tečeš, až se uděláš.“ Zatahal mě za ruku a já zasténala. „Ale ne teď,“ dodal nešťastným tónem, „teď to nejde.“

Jenže já to právě teď potřebovala.

Potřebovala.

„Věř mi,“ procedil, zavrtěl se a posadil mě tak, aby se svým tvrdým hřbetem tiskl k citlivému uzlíčku v mém klíně. „Vezmi si, co potřebuješ.“

Poddala jsem se vlně chvějivé rozkoše a vykřikla mu do krku.

„Tak je to správně.“ Sevřel v dlani látku košile, až na kůži, a pobídl mě, abych si vzala všechno, co chci.

A já to udělala.

Pohybovala jsem se proti němu a s každým zhoupnutím se třela o jeho penis. Ztěžka dýchal a třásl se, celý napjatý a tvrdý. Zevnitř mě spalovala ohnivá vichřice, a když přišlo intenzivní, ochromující uvolnění a zalévalo mě v několika vlnách, dál jsem si brala, co jsem potřebovala, a nepřestávala.

Věděla jsem, že mi dá všechno, co v sobě má – do ochabnutí těla, do poslední kapky krve –, a brala jsem si, dokud jsem mohla, zalévaná dalšími a dalšími vlnami rozkoše.

„Poppy,“ zachraptěl.

To jméno.

Poppy.

Penellaphe.

To... to jsem já. A on je... Zнала jsem ho. Naše jména společně něco znamenala...

Ne.

Zamračila jsem se a zpomalila. Ano. Já jsem Poppy, Penellaphe, královna. Mlha v mojí mysli se začala zvedat a konečně se mi podařilo udržet souvislou myšlenku.

Ztuhla jsem. Nechtěla jsem mu vzít všechno, protože... jsem ho milovala.

Milovala jsem *Casteela*.

Najednou, jako když se protrhne přehrada, jsem si vzpomněla, kdo jsem.

Ucouvla jsem tak prudce, že jsem upadla na zadek. Okamžitě zareagoval a chytil mě kolem pasu. Lapala jsem po dechu a v hlavě mi narůstal tlak. Napůl

zložená přes okraj postele jsem si ho prohlédla – od smyslné boule pod kalhotami až po pohmožděnou kůži na krku a dva vpichy, z nichž stále vytékala krev.

Zadávala jsem se na jeho obličej a všimla si propadlých tváří i napětí kolem úst. Upřela jsem zrak na rány, které jsem mu způsobila, a na kůži mě pálily stud i přetrvávající chřtíč.

„Ještě sis nevzala dost,“ řekl a přitáhl mě zpátky k sobě. Položil mi dlaň na tvář a znovu mě nasměroval ke svému krku. „Musíš se nakrmit.“

Chtěla jsem mu říct, že si ho pamatuju, že si pamatuju *nás*, ale jediné, co jsem ze sebe dokázala vypravit, bylo: „Casi.“

Na okamžik ztuhl a pak se zaklonil, prudce se nadechl, rozevřel oči a chraplavě zašeptal: „Poppy.“

Pootevřela jsem rty, po těle mi přeběhl mráz a bolest hlavy zesílila. Chtěla jsem mu říct, že se mnou něco je, ale chlad, který mě zaplavil, se neúprosně šířil do celého těla. Krvavě rudá mlha se vrátila, zkalila mi mysl a vytlačila rozum.

„Poppy,“ vydechl a zapletl mi prsty do vlasů. „Jsi v –?“

Ostře jsem sklonila hlavu a zakousla se mu do kůže nad první ranou. Sykl a já ho objala kolem krku. Pila jsem zhluboka, dychtivě. Srdce mi tlouklo jako o závod.

Bolest mi kalila smysly a páčila jako oheň. Nebyla moje, nýbrž jeho. Působila jsem mu –

Pokračuj.

Když znovu promluvil, zněl napjatě: „Potřebuju, abys vytáhla tesáky.“

Já ale pila dál a bezmyšlenkovitě se nechávala vést temnou, chladnou touhou, která se rodila ze stínů v mém nitru, a přikazovala mi, abych nepřestávala, dokud neucítím, jak jeho srdce zpomaluje.

Dokud nepřestane bít úplně.

Ne, to ne.

Musela jsem přestat, ale nešlo to. Proboha, nedokázala jsem přestat!

Pohltila mě panika a myšlenky se proměnily v chaotické šílenství. Prudce jsem otevřela oči. Krvavě rudá mlha zahalená stíny mě následovala až sem, proudila přes postel a zvedala se jako zlovolné meče. Vůni borovice, koření, citrusů a sněhu přehlušila jiná.

Poznala jsem ji.

Šeříky.

Zvadlé šefíky.

Smrt.

Slyšela jsem jeho napjatý, tlumený hlas. Ruka zabořená v mých vlasech se zachvěla a pak ztuhla. Objala jsem ho ještě víc.

Ještě kousek. Musela jsem pokračovat, dokud nebude jeho tělo stejně chladné jako to moje. Dokud ho nezabiju. V krvi mi kolovala smrt, byla mojí součástí, mým osudem –

Do svalů se mi vkradlo napětí a moje vlastní myšlenky se vracely jako ozvěna. To... to není správné. Smrt přece není mojí součástí.

Zadívala jsem se na ruku, kterou jsem ho objímala kolem krku. Nejdřív jsem nechápala, co vidím. Pod kůží se mi míhaly stříbrné a zlaté stíny. Sledovala jsem, jak se éter pohybuje a jak se jeho tenoučké pramínky linou z konečků mých prstů do vzduchu.

Zprudka jsem zavřela oči. Cítila jsem, jak mi sklouzl dlaní na tvář, přitlačil prsty a snažil se mi uvolnit čelist.

Ticho v místnosti protnul hlasitý náraz. Jeho prsty mi sklouzly z obličeje. „Co to... kurva?“ zavrčel a jeho hlas nabral na síle. Zůstávala jsem přisátá k jeho krku.

Do ramene se mi zabořilo cosi tvrdého, drsného. Varovně jsem zavrčela.

„Pust' ji,“ ozval se Casteel. „Okamžitě.“

O vteřinu později mě někdo ostře strhl dozadu. Natrhla jsem při tom Casteelovi kůži, ale on mě držel a nepouštěl, i když objímal vlastní smrt. Buď byl příliš oslabený, anebo ho ta bolest z natržené rány postupně ochromila, ale nakonec se mi vytrhl z rukou. Možná proto, že jsem z něj ještě nevysála dost krve.

Zničehonic jsem letěla vzduchem a narazila do zdi. Od hlavy až dolů mě zalila omračující bolest a stáhla mě do temnoty.

KAPITOLA 3

CASTEEL

Dopadl jsem dopředu na dlaně a cítil, jak mi po krku stéká horká krev. Ignoroval jsem bolest a zvedl hlavu právě ve chvíli, kdy Poppy narazila do zdi.

Vykřikla, skácela se na podlahu a čas se zastavil. Nohy i ruce měla roztažené v podivných úhlech a tělo úplně nehybné.

Viděl jsem rudě.

Viděl jsem rudě, kurva. Cítil jsem vztek na jazyku. Splynul s ním v jedno.

I když jsem skoro necítil studenou, tvrdou podlahu pod dlaněmi ani pálivou bolest natržené rány, zvedl jsem se. V hrudi mi pulzoval éter a vzduch studil. Podíval jsem se do očí tomu debilnímu drakenovi, který stál mezi námi.

Zvedl ruce v obranném gestu. „Vidím, že se na mě zlobíš –“

S hrozivým řevem jsem se na něj vrhl. Žilami mi proudila čirá, spalující zuřivost, která se spojila s přívalem esence stoupajícím z hlubin mojí bytosti. Popadl jsem Reavera za rameno a vlasy a zvedl ho do vzduchu, jako by byl lehčí než pytel obilí. V jeho rozšířených očích se mihlo překvapení, jako by nemohl uvěřit, že jsem k tomu našel sílu, ale vzápětí zmizelo a místnost se rozmazala v divokém víru.

Roztočil jsem se a mrštil ho přes celou místnost.

Dopad jeho těla o protější stěnu mi přinesl kratičký, divoký pocit uspokojení, který vzápětí vystřídal strašný strach o Poppy.

Vyrazil jsem k ní a skácel se na kolena. Nebo jsem prostě jen upadl. Kdo ví. Jisté bylo jen jedno – Poppy se nehýbala. Jímala mě mrazivá panika, i když jsem

v hloubi duše věděl, že musí být v pořádku. Byla přece prvotní bohyně, sakra. Přesto, když jsem jí odhrnoval vlasy z tváře, všiml jsem si, jak se mi třesou prsty. Pleť měla popelavou, v ostrém kontrastu s lesklými pramínky krve, které jí stékaly z brady na krk. Ležela tam křehká a nehybná a mě to málem rozložilo na mikročástice.

„Casteeli,“ oslovil mě Reaver.

Zatnul jsem čelist, naklonil se nad ni a políbil ji na čelo. Pak jsem pomalu vstal a otočil se k drakenovi, který se mezitím zvedl z podlahy.

Zhluboka si povzdechl. „Můžeme to, k čemu se chystáš, rovnou přeskočit?“

Temně, zlověstně jsem se zasmál.

Ztuhl. „Casteeli –“

Vystřelil jsem na druhou stranu místnosti a srazil drakena k zemi. Náraz se rozlehl prostorem. Sedl jsem si na něj, natahoval ruku dozadu a znovu a znovu do něj bušil pěstí.

Nestačilo to.

Chtěl jsem, aby *krvácel*.

Chytil jsem ho za vlasy, zvedal ho a dál do něj mlátil.

„U všech bohů, ty jsi horší než ten vlkodlak.“ Chytil mě za ruku. Jeho svíslé zorničky se zúžily a modř jeho očí se rozjasnila. „Už jsi skončil?“

Ani zdaleka.

„Myslel jsem si to.“ Otočil hlavu na stranu a vyplivl krev. „Ale já jo.“ Zaklonil se, přitáhl kolena k sobě a sevřel moji pěst v dlani. „Nenuť mě, abych tě poslal do říše snů.“

Vrazil jsem mu koleno do břicha a všiml si, že se mu na něm rýsují šupiny. Jestli si ten hajzl myslí, že ho proměna zachrání –

Kopl mě chodidly do hrudi a vyrazil mi dech. Klopýtl jsem dozadu a narazil do skříně. Těžké dubové dveře praskly a do zad se mi opřela tupá bolest.

Narovnal jsem se, setřásl ji a od hlavy až k patě ucítil vlnu energie. „Zlámu ti všechny kosti v těle.“

Ten prevít se pomalu zvedal, na tváři ani jednu modřinu. Zatraceně! „Ne, nezlámeš.“

„A až s tím budu hotovej,“ pokračoval jsem hlasem plným mrazivého hněvu, který mě dráсал v krku, „utrhnou ti ruce.“

Ustoupil o kousek stranou. „To se taky nestane.“

Přišel jsem k němu blíž. Pálily mě špičky prstů. „Pak tě zmlátím tvýma vlastníma rukama.“

Reaver zvedl obočí, tiše zopakoval, co jsem řekl, a pak se zasmál. „To je vlastně docela legrační představa.“

„Až k tomu dojde, smát se nebudeš,“ odsekl jsem a ohnal se po něm.

Znovu mě chytil za paži a přimhouřil oči. „Měl by sis ostříhat nehty.“

Podíval jsem se na svoji ruku a zahlédl špičky drápů. Ohrnul jsem horní ret a zavřel: „Opiluju si je o tvoje kosti.“

Draken obrátil oči v sloup a odstrčil mě. „Místo vyhrožování bys mi měl poděkovat.“

„Poděkuju ti pěsti přímo do hrudi.“ Zahořela ve mně esence a vzduch se nabíbil statickou elektřinou.

„Hele, pochop, že jsem ji nechtěl zabít,“ řekl.

Jo, částečně jsem to chápal, pro drakeny byla *liessou* neboli královnou, i když potom, co se probudila Serafena, už možná ne a nebyl jsem si tím jistý. Sakra, stejně je to fuk. „Ale ublížil jsi jí.“

„Bude v pořádku.“ Odmlčel se a se svrštěným obočím se ohlédl přes rameno. „I když, předpokládám, že *v pořádku* je dost relativní pojem –“

Rána, kterou jsem mu zasadil, mu strhla hlavu na stranu a srazila ho na jedno koleno. „Parchante.“

Znovu jsem se k němu natáhl, ale zadržel mě tichý povzdech. Otočil jsem se za ním a sevřelo se mi srdce.

Poppy.

Hýbla rukama, rozprostřela dlaně po podlaze a vytáhla se do sedu, tvář skrytou za hustou clonou sametově rudých vln.

Pohled na ni mě vytrhl z krvavé zuřivosti. Ne že bych už nebyl naštvaný, ale rozthlat Reavera na kusy pro mě najednou přestalo být prioritou. Teď byla na prvním místě ona.

Rozvinul jsem nově nabyté smysly a ucítil na jazyku nakyslou pachut', jež mě bude pronásledovat ještě dlouho. Dusivý zmatek, který z ní vycházel od chvíle, co se probudila, přetrvával, ale přebíjela ho hořká chuť nedůvěry a... pro lásku boží, *bolest*. Chvillemi pálivá, chvillemi ledová. Udělal bych cokoli, jen aby ji necítila.

Zkontroloval jsem, že se drápy zatáhly, a vydal se k ní.

Draken zaklel a chytil mě za rameno. „Musíš zůstat –“

Otočil jsem se, popadl Reavera pod krkem a přišpendlil ho ke zdi. Zatínal jsem čelist a snažil se pomalu dýchat. Musel jsem si připomenout, že ho má Poppy z nějakého důvodu ráda, a držet se toho jako tonoucí stébla. „Nemáš poněti, co mě to stojí, abych tě nezabil.“

„Nápodobně,“ ušklíbl se, položil mi ruku na hrud' a odstrčil mě. „Musíš se od ní držet dál.“

„Ani omylem.“ Obrátil jsem se k Poppy. Klečela na kolenou a tráslý se jí paže. Zabolelo mě u srdce. Zavola jsem na ni, ovšem nereagovala.

„Poslouchej mě,“ zastavil mě a postavil se mi do cesty. „Něco se s ní děje. Cítím –“

Snažil jsem se ho obejít, cítil jsem však, jak se energie v místnosti náhle proměnila. Reaver to taky zaregistroval. S každým nádechem pach zvadlých šeříků sílil. Otočil se a já ustoupil do strany.

Do hajzlu.

Šokovaně jsem sledoval, jak se Poppy zvedá. Znal jsem ji v mnoha různých podobách – jako léčitelku, schopnou rozhýbat srdce, která přestala bít, i vřelou nositelku života. Když se mi teď ale zadívala do očí, nebylo v nich po vřelosti ani stopy. Něco bylo jinak. Už ve chvíli, kdy se probudila, měla ve vyhladovělém pohledu zvláštní jiskru.

Jiskru, která připomínala temné, prohnilé cely, v nichž mě kdysi držela Kravová královna.

Mezi úponky prvotní mlhy, jež byla temná jako půlnoc a vířila jí u nohou, sem tam nepatrně prosvitlo zlato nebo stříbro. Pár tenkých pramínek zhoustlo a zmijovitým pohybem se vydalo vzhůru podél jejího těla. Zvedla hlavu a skrz prameny vlasů na mě upřela oči.

Od probuzení už to nebyly dvě stříbrné koule ani mozaika tvořená zelenými a stříbrnými úlomky.

Teď v sobě měly celou paletu barev.

Odstín jarní trávy jsem už znal a ani stříbro pro mě nebylo nové, jen se teď místo dřívější oslnivé záře a paprsků, které jí za zorničkami tvořily podmanivou auru, objevovalo jako drobné flíčky na zeleném podkladu – skoro jako malé hvězdné roje. V duhovkách jí probleskovaly zlaté a – sakra, bylo to tam – světle karmínové paprsky, protkané stíny. Éter se zachvěl a zajiskřil, připravený kdykoli zaútočit.

„Do prdele,“ zamumlal Reaver.

„Poppy,“ zašeptal jsem a udělal krok vpřed.

„Jestli si myslíš, že na tebe teď dá, jsi pěkněj magor,“ vyštěkl draken a natáhl ruku, aby mě zastavil. „Promění se do plné prvotní podoby a nakope ti prdel. Nic s tím nezmůžeš.“

Odstrčil jsem ho. „Zvládnou to.“

„Fakt?“ odtušil s drsným smíchem. „Myslíš, že tě nerozsápe na kusy? Neskoncuje s tebou?“ zeptal se a já po něm šlehl pohledem. „Jestli ti to ještě nedošlo, klidně může zabít jak tebe, tak i toho tvýho vlkodlaka. Ať jste spojení, nebo nejste.“

„To by *nikdy* neudělala,“ ohradil jsem se.

„Poppy ne, ale *tohle*,“ zdůraznil a ukázal na ni prstem, „to není Poppy, kterou znáš.“

Každá část mého já se proti jeho slovům bouřila, ale jejich krutá pravda se mi usadila v nitru jako nevítaný host.

Vzduch v komnatě zhoustl a Poppy k němu otočila hlavu.

Ztuhl a probodl ji pohledem. „Ať tě to ani nenapadne.“

Komnata se otrásla a kamenná podlaha se zachvěla. Stříbrné paprsky v mlze se rozzářily.

Nepatrně vytřeštil oči a zamumlal: „A sakra.“

Poppy nezvedla ruku ani nepoužila éter, jen zlehýnka pootočila zápěstím pravé ruky.

Draken odletěl dozadu a narazil do protější stěny, až kámen praskl. S heknutím dopadl na kolena.

Zakřenil jsem se. „To spíš ty s tím nic nezmůžeš.“

„Teď upřímně lituju, že jsem ti ty řetězy sundal,“ zavrčel a pomalu se zvedal na nohy.

„Řetězy,“ zakňourala Poppy.

Ostře jsem k ní stočil hlavu. Prudce se nadechla a mlha se rozplynula. Náhlý příval jejího... smutku byl pronikavý a skoro se nedal snést. Vír prvotní esence kolem jejího těla zřídíl a nakonec vyprchal úplně.

Pohlédli jsme si do očí. Karmínové paprsky zmizely a... pro lásku boží, mihlo se v nich cosi jako prozření.

Ztuhl jsem. „Poppy?“

Otřela si bradu hřbetem ruky a sklopila zrak ke krvi, která jí ulpěla na prstech. Strnula, krátce, pronikavě vykřikla a zapotácela se do strany. Podlomila se jí kolena.

Okamžitě jsem k ní přiskočil. Tentokrát jsem byl rychlejší než Reaver a dostal se k ní dřív, než mě stačil zastavit. Zatímco se komnatou rozléhala jeho hlasitá nadávka, chytil jsem ji kolem pasu a svezl se s ní k zemi. Přitiskl jsem ji k sobě a opatrně jí zaklonil hlavu. „Víš...?“ Odkášlal jsem si. „Víš, kdo jsi?“

„Casi,“ zašeptala.

Přísahám bohům, kdybych neseděl, asi bych omdlel úlevou. V krku jsem cítil knedlík dojetí a chvíli jsem viděl rozmazaně. Nedostávalo se mi slov, sakra.

Trásla se, upřeně na mě hleděla a přerývaně oddechovala. „Omlouvám se,“ zašeptala.

Sevřelo se mi srdce. „Neomlouvěj se, má královno.“

„Ublížila jsem ti,“ vydechla, zadívala se mi na krk a v očích se jí zaleskly slzy. „Ach ne, doopravdy jsem ti ublížila.“

„Vůbec nic mi není. Přísahám,“ ujistil jsem ji, a aniž bych z ní spouštěl oči, otřel jsem jí palcem slzu, která se jí koulela po tváři, usmál se na ni a prohodil přes rameno: „Pokud máš aspoň špetku sebeúcty, Reavere, zůstaň tam, kde jsi.“

Zastavil se.

„Reaver –“ S ostrým nádechem mě chytila za paži, vytáhla se do sedu a pohlédla mi přes rameno. „Omlouvám se. Promiň.“

„Kašli na něj,“ opáčil jsem. „Taky mu nic není.“

Reaver si odfrkl.

Pohládl jsem ji po tváři a přitáhl si její pohled. Naše srdce tloukla ve stejném rytmu. „Bude to dobrý.“

Sklouzla mi studenými prsty po ruce. „Milu-“ S pronikavým výkřikem zaklonila hlavu.

Zachvátila mě panika. Napínala se mi v náručí a já ji jen vyděšeně konejšil.

Reaver ignoroval všechna moje dřívější varování a během vteřiny byl u nás. Nedokázal jsem ji uklidnit. Musel jsem ji položit na zem a podepřít jí hlavu jednou rukou. Stáhl jsem lem košile, který se jí vyhrnul, a přitom si ji důkladně prohlížel, jestli není zraněná. Kromě zaschlé šmouhy krve na krku jsem nic nenašel. I když jsem chtěl svalit vinu na Reavera, věděl jsem, že s tím nemá nic společného. „Co se probudila, střídavě upadá do strašných bolestí.“

Vytřeštila oči. „Ne.“ Pokusila se vyprostit, ochromená hrůzou. „*Ne!*“

„Poppy –“ Ohnala se po mně pěstí, ale stačil jsem ji chytit. Taky jsem si pro jistotu klekl na koleno. „Co jsem ti předtím říkal? Nemusíš se se mnou prát,“ pokusil jsem se o odlehčený, škádlivý tón. „Aspoň teď ne.“

„Pusí mě!“ vykřikla.

Zastavilo se mi srdce. „To nemůžu, Poppy. Promiň, ale...“ Odmlčel jsem se, celé tělo jako vytesané z ledu. Dívala se na mě, jako bych ji děsil k smrti.

Nikdy se mě nebála. Ani když měla důvod.

Teď ale ano, neustále se ode mě odtahovala a dívala se na mě, jako bych byl ztělesněním jejích nejhrošších nočních můr. Napadlo mě, že možná nevidí mě, ale někoho jiného.

Vzpomněl jsem si, jak tvrdila, že jsem ji označil za slabou, a nenechala si to vymluvit, i když jsem nic takového neřekl. A nikdy neřeknu, protože byla přesný opak.

Je možné, že chvílemi ví, kdo je, a chvílemi ne?

Podařilo se mi ji na chvíli udržet v klidu. „Kdo jsem?“

Okamžitě se po mně zuřivě ohnala, rty semknuté.

„Podívej se na mě,“ požadoval jsem a vnímal éter ve vzduchu. „Sakra, podívej se na mě, Poppy!“

Prudce od sebe roztrhla víčka a znovu odkryla světle karmínové paprsky. Začala se otáčet.

Pustil jsem její ruku a chytil ji za bradu. „Víš, kdo jsem. Právě jsi to řekla. A víš, že tě miluju. Že jsi pro mě stejně důležitá jako já pro tebe.“

Několikrát zamrkala a pomalíčku se zase uklidnila. Karmínové paprsky opět zmizely. „Casi...“

„To je moje královna,“ usmál jsem se, i když se mi vůbec neulevilo. „Povíš mi, co se právě stalo?“

„Viděla jsem –“ Znovu se odtáhla, vykřikla a semkla rty.

Tiše jsem zaklel a znovu ji položil, protože to minule pomohlo. Zatínala čelist, otočila se na bok, přitiskla mi kolena k nohám a snažila se schoulit do klučíka. Její bolest mi spalovala duši jako rozžhavené železo.

Zoufale jsem ji vzal za ruku. „Řekni mi, co se děje. *Prosím.*“

Na čele jí vyrazily krůpěje potu. „Já... *bolí* mě to.“

Drásalo mě to. Stokrát radši bych se bodl kostěnou dýkou, než sledoval její utrpení. „Já vím, miláčku.“

„Miláčku?“ vydechla. „Tak... tak jsi mi nikdy neřekl.“

„Já vím,“ hlesl jsem a rozechvěle se zasmál. „Vyklouzlo mi to, ani nevím proč.“

„Já... Líbí se mi to.“ Lapala po dechu a mrkala řasami.

„Budu ti tak říkat pořád,“ slíbil jsem jí a ztěžka oddechoval. „Můžeš mi říct, co tě bolí?“

„Všechno,“ zašeptala.

„To mě moc mrzí. Opravdu.“ Jemně jsem ji pohladil po rameni a zoufale přemýšlel, jak jí pomoci. „Můžu ti sehnat něco proti bolesti. Nějaký lék.“ Podíval jsem se na Reavera. „Napadá tě něco?“

Prohlížel si ji přes záclonu vlasů. „Nenapadá. Takové bolesti jsem u prvotních zážil jen po fyzickém zranění, kdy se obvykle nakrmili nebo upadli do stáže.“

Nic moc, ale aspoň něco. „Nevzala si dost krve.“ S malou jiskřičkou naděje jsem jí odhrnul vlasy z obličejce. „Poppy, musíš se nakrmit –“

„Ne.“

„Přestane to tak bolet.“ Naklonil jsem se a znovu jí zastrčil pramínek vlasů za ucho. „Mohlo by to pomoci.“

„To... nejde.“

„Poppy –“

Prudce otevřela oči a pevně mi sevřela paži. „Něco se –“ Zamračila se a zaryla mi nehty do kůže. „Něco se mnou je.“

Při chvění v jejím hlase se mi sevřelo srdce. „Zjistíme, co to je, a napravíme to. Společně.“

„Není to... bezpečné.“ Přivřela oči do úzkých škvírek. „Musíš se ode mě držet dál.“

„Ne, to nemůžu.“

„Omlouvám se,“ zašeptala a zhluboka se nadechla. „Miluju tě.“

O pouhou vteřinu později zajiskřila esence a já i Reaver jsme se bez jediného varování vezli po zadku po kamenné zemi.

„Do hajzlu,“ vydechl jsem a vyskočil na nohy. Dostal jsem se až na druhou stranu komnaty.

Poppy byla v mžiku na nohou a v očích jí vířily stříbrné flíčky a zářily zlaté a karmínové paprsky. Změn ale bylo víc.

Pod kůží na prsou se jí mihotaly zlatostříbrné stíny a šplhaly jí po ramenou a krku. Stejně jako jsem to znal u sebe.

„Já... ti... nechci... ublížit,“ zachraptěla a karmínové paprsky v jejích očích nejprve pohasly a pak znovu zazářily.

Zamrkal jsem. „Já vím.“

Otočila hlavu do strany a v místnosti se udělalo horko a zima zároveň. Esence v mojí krvi začala bouřit a Reaver tiše, přerývaně zavrčel.

Vzduch zajiskřil, venku se zablesklo a místnost se na okamžik ponořila do stříbra. Karmínové paprsky v jejích očích byly čím dál jasnější a stíny se jí rozlézaly až na paže. „Já... tě zabiju.“

„Ne.“ Zavrtil jsem hlavou a narovnal ramena. „Nezabiješ.“

Ztuhla, ani nedýchala, a po chvíli se jí rty zkrivily do tenkého úsměvu. „Nemůžeš mě zastavit.“

Při zvuku jejího hlasu jsem se zachvěl. Byl úplně jiný než její – tenounký, křehký jako suché kosti a studený jako nejtemnější cela.

Usmívala se jinak než normálně.

Mluvila jinak.

Přesto tam někde pořád byla.

Aspoň tím jsem si byl jistý.

Proto jsem se odvážil popojít blíž. „Nedovolíš to.“

Její smích mi dopadl na kůži jako led, ale nezastavil jsem se. Narovнала se a její hlava – celé tělo – se pohnulo jako had. Moje esence pulzovala čím dál zběsileji –

Asi vteřinu předtím, než místnost ozářil intenzivní záblesk zlatého a stříbrného světla, do mě Reaver strčil a srazil mě k zemi.

„Magore,“ zavrčel s vytrřestěnými očima. „Pitomej, zabouchnutej magore.“

„Slez ze mě.“ Odstrčil jsem ho a posadil se.

S heknutím se převalil na záda. „Nemáš zač.“

Chtěl jsem mu něco odseknout, ale zaujala mě popraskaná kamenná dlaždice přímo tam, kde jsem před chvílí ležel. Ještě se z ní *kouřilo*.

Zavrtil jsem hlavou.

„Za to, že jsem ti zachránil život,“ dodal. „Zase.“

Pomaloučku jsem vstal a otočil se k Poppy. Tiskla se ke zdi a zírала na svoje dlaně. Stíny byly pryč.

„Proboha,“ zašeptala.

„Nic se nestalo.“ Překročil jsem zničenou dlaždici. „Je to v pořádku.“

„Ne, není,“ ohradila se a rychle se ke mně otočila. „Ne... nepřibližuj se.“
Ostře mě píchlo u srdce. „Poppy, má královno, já ale musím.“

„I ona ví, že se od ní máš držet dál,“ poznamenal Reaver a zvedl se. „Tak ji poslechni, idiote.“

„Drž hubu,“ vyjel jsem na něj.

Odhrnul si vlasy z obličeje a otočil se ke mně. „Víš, co se málem stalo, že jo? Nebo žiješ v říši iluzí? Chtěla tě trefit éterem – čistým éterem,“ zdůraznil, jako bych to snad sám nevěděl. „Třeba bys konečně dostal rozum, ale spíš by tě to zabilo.“

Střelil jsem po něm pohledem a ucítil nový příval Poppyiny esence. Nachystal jsem se, ale ona se jen svezla po zdi dolů.

Draken tentokrát zareagoval rychleji, znovu si stoupl mezi nás a chytil mě za ramena. V očích mu plál éter a z nosních dírek mu stoupal kouř. „Musíš se od ní držet dál.“

Odstrčil jsem ho. „Hleď si svýho.“

„Chováš se, jako bys to mohl vyřešit.“ Ukázal na ni. „Ale dosáhneš jen toho, že tě zabije, a já se pak budu muset postarat,“ – znovu ukázal jejím směrem a přisahám, málem jsem mu ten prst zlomil – „o ni.“

Zhluboka jsem se nadechl a ustoupil. „Fajn.“

Reaver si oddechl. „Díky bohům –“

Uklonil jsem se a nakopl ho do brady. „Debile.“

S vrčením se svezl po podlaze. Mávl jsem nad ním rukou a otočil se zpátky k Poppy, která si mezitím přitáhla nohy k hrudi. Třásla se a schovávala tvář. Ach jo. Lámalo mi to srdce a kolena se mi podlamovala jako novorozenému hříběti. Doufal jsem, že už to nemůže být horší, ale mylil jsem se.

„Musíš... odejít.“ Mluvila tiše a ztrápeně, já ji však slyšel naprosto jasně.

„Jak už jsem říkal, i ona má víc rozumu než ty,“ poznamenal Reaver.

Ignoroval jsem ho. „Já tě neopustím, Poppy.“

„Děláš si prdel?“ vybuchl draken. „Poslouchej mě, kurva. Musíš najít toho svýho vlkodlaka a zůstat...“ Odmlčel se a prudce se otočil k Poppy.

Celým jejím tělem lomcoval tak intenzivní ledový vztek, až mi naskočila husí kůže a musel jsem potlačit instinktivní nutkání o krok couvnout. Ten vztek...

Zadíval jsem se na ni. Ten vztek sice vycházel z ní, ale připadal mi cizí.

Reaver udělal krok zpátky a naklonil hlavu. „Cítíš to?“